

NR. 15, AN V (2016)
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
“SPIRU HARET” FOCȘANI

Revistă semestrială, nr.15, iulie 2016

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză**
- **Prof. Iuliana Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Marius Măciucă, profesor de informatică**

Redactor, Alexandra Olteanu, cl. a X-a B

Redactor, Bianca Ana Maria Balosin, cl. a X-a C

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

Prof. Marius Măciucă

COLABORATORI

- **Daniela Anișoara Ciolpan, profesor de religie, Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Focșani – invitat**
- **Constantin Teodor, profesor de geografie, Școala gimnazială “Maior Ioan Murgescu” Loc. Smîrdan, Jud. Tulcea - invitat**
- **Măciucă Lucian, profesor de limba română, Școala gimnazială Spulber – invitat**
- **Corina Elena Agache, profesor de istorie**
- **Cezar Birgăoanu, profesor de matematică**
- **Marius Măciucă, profesor de informatică**
- **Dana Drusan, profesor de fizică**
- **Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar**
- **Dănuț Săcrieru, profesor de geografie**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

Limba și spiritualitatea poporului român. Caligrafi și miniaturişti

Într-o epocă în care tiparul nu era încă cunoscut, caligrafi se aflau la mare căutare. Sub îndrumarea Sf. Nicodim, el însuși un mare caligraf, se înființează la mănăstirea Tismana o vestită școală de caligrafie cu copişti de cărți bisericești în mai multe limbi. De la Sf. Nicodim ne-a rămas o frumoasă Evanghelie, scrisă pe pergament, împodobită cu miniaturi și vignete, cu o notă., de « Popa Nicodim. . . în al șaselea an al persecuției sale, iar socotit dela începutul lumii (6913 ~1405)»¹.

În liniștea patriarhală a mănăstirilor românești, călugării copiau cu răbdare, textele Sfințelor Scripturi, împodobindu-le cu vignete miniaturi și inițiale colorate frumos. Mulți dintre cei ce s-au muncit să copieze și să ilustreze cu miniaturi și frontispicii colorate manuscrisele, nici nu și-au semnat numele, iar cei ce au cutezat să-și însemne numele au făcut-o cu multă umilință: «Prea păcătosul și netrebnicul și umilitul și blestematul caligraf, monah Silion, a scris acest sfânt Tetraevangheliar în sfântul locaș Deal, din porunca robului lui Dumnezeu ieromonah Ieremia egumen ». «Am scris eu păcătosul și cel din urmă între preoți, caligraf protopop Ion Sârbul »².

Miniaturile aveau un loc însemnat în înfrumusețarea manuscriselor. Acestea de obicei deschideau textul și se regăseau apoi pe parcursul marilor diviziuni ale textelor scripturistice. În miniaturi erau înfățișați chipul evangheliștilor, scene din viața Mântuitorului, chipuri ale domnitorilor sau ale boierilor care porunciseră copierea și înfrumusețarea manuscrisului. Toate acestea erau înconjurate în chenare filigranate cu flori și motive geometrice.

1 N. IORGA, *Istoria literaturii românești. Introducere sintetică.*, Chișinău, Litera, 1997, p. 18

2 N. IORGA, *Istoria literaturii românești...*, p. 18

Arta miniaturii a cunoscut o deosebită înflorire în epoca lui Ștefan cel Mare. Acesta nu s-a distins numai prin faptele de vitejie ci a fost și prin impulsul dat culturii. La porunca sa lăcașurile de cult întemeiate de el au fost aduși numeroși maeștrii ai caligrafiei și miniaturii.

„Astfel în mănăstirea Putna găsim pe Palade monahul de la care ne-a rămas un evangheliar, care se păstrează în biblioteca mănăstirii; pe Spiridon ieromonahul de la care se cunoaște un evangheliar slavon, aflat acum la Moscova, și pe Filip ieromonahul, care în 1502, copia un Evangheliar slavon pentru mănăstirea Zografu din Muntele Athos. În mănăstirea Humor aflăm lucrând în 1473 un alt caligraf, Nicodim, care ne-a lăsat între altele un frumos Evangheliar slavon păstrat acum în mitropolia din Cernăuți. Și în vechea mănăstire de la Neamțu găsim în 1493 un caligraf de talent, pe Teodor Mirișescul care a lucrat în 1493 o Psaltire, păstrată acum în Biblioteca din Munchen”³.

În această epocă se constată că în evoluția temelor s-au impus cu deosebire două centre de caligrafie și miniatură; anume școala de la Mănăstirea Neamțului și cea de la Mănăstirea Putna. Între cele două școli nu există deosebiri de stil și de tehnică artistică. Ele constituiau două centre de difuzare a unui stil ornamental, unitar în ansamblul temelor sale și destul de

bogat în varietățile de amănunt.

Manuscrisele din secolul al XV-lea au pe lângă o caligrafie îngrijită și elegantă, o ornamentare, care ocupă uneori până la jumătate de pagină, compusă din arabescuri, într-un frumos joc de culori. Trăsătura fină, puritatea liniei și fermitatea miniaturii amintesc aspectul unei broderii, al cărui model dăinuiește în arta moldovenească⁴.

Prof. Daniela-Anișoara Ciolpan,
Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” Focșani

3 N. IORGA, *Istoria literaturii românești*..., p. 19

4 Nicolae CORIVAN, „Arta religioasă în timpul lui Ștefan cel Mare”, în: *Mitropolia Moldovei și Sucevei*, nr. 8-9, 1957, pp. 575-589

Managementul clasei de elevi și combaterea eșecului școlar

Pentru educator, cunoașterea și stăpânirea artei manageriale este esențială deoarece după parcurgerea mai multor etape este asigurat succesul unei acțiuni.

Activitatea de management (conducere) este definită în literatura de specialitate ca „un ansamblu de acțiuni de planificare, organizare, îndrumare, control, decizie cu privire la un sistem (organizație, instituție, grup de oameni, proces, tehnologie) acțiuni susceptibile de a asigura atingerea scopului fixat, în condițiile în respectării legităților obiective generale și speciale, ale satisfacerii nevoilor sociale concrete și ale promovării dezvoltării sociale.

Managementul, în maniera lui actuală de abordare își găsește o aplicare specifică și în domeniul conducerii educației, ca acțiune complexă de dirijare, proiectare și evaluare a formării, dezvoltării personalității fiecărui individ, conform unor scopuri formulate.

Managerul este reprezentat de persoana care exercită funcțiile managementului în virtutea obiectivelor, sarcinilor, competențelor și responsabilităților specifice funcției pe care o ocupă. Managerul are un statut social bine definit, ce prevede o serie de drepturi și obligații, prin care managerii se deosebesc de celelalte categorii de profesioniști.

Managerul școlar este un cadru didactic care pune în funcțiune programul managerial, conduce personalul didactic, preșcolarilor și școlarii cooptați în sistemul de învățământ, precum și personalul administrativ, în scopul creșterii eficienței procesului instructiv-educativ.

Putem vorbi însă de management școlar la toate nivelele de școlaritate deoarece activitatea profesorului la clasă cuprinde nu numai operații de predare și de evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi, despre modul cum aceștia înțeleg lecțiile, cum se pregătesc, despre relațiile dintre elevi, de unde rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe posibilități de intervenție și de luare a deciziilor.

Profesorul/învățătorul este cel care reunește toate resursele materiale și umane, resurse logistice de ordin pedagogic și psihologic și le configurează într-o manieră proprie la nivelul clasei pe care o conduce.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, indiferent de naționalitate, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instructionale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor, să realizeze și să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei.

Stilurile de management al clasei de elevi se referă la managementul conținutului, managementul problemelor disciplinare și managementul relațiilor interpersonale. Atunci când optează pentru un stil de management al clasei, cadrele didactice ar trebui să folosească un stil asertiv de comunicare și de comportament. În plus, ar trebui să conștientizeze în ce măsură își doresc să îi integreze pe copii într-o anumită activitate de învățare, în deplină concordanță cu regulamentele impuse clasei și școlii.

Școlile de calitate sunt definite prin eficiența cadrelor didactice și rezultatele elevilor contextul existenței unor relații interpersonale puternice. În acest sens relațiile profesor – elev sunt esențiale pentru asigurarea unui climat școlar pozitiv. Problemele de disciplină școlară pot fi rezolvate fie individual (întâlniri profesor-elev), fie în grup. Dacă încrederea reciprocă este mai puternică elevii vor deveni indivizi responsabili mai devreme. În acest fel, atât educatorii cât și elevii devin co-participanți în procesul de predare-învățare, încercând să obțină rezultate individuale și colective mai bune.

Elementele de management al clasei se constituie cu suficientă claritate și din perspectiva strategiilor și metodelor didactice.

Prin strategii didactice se înțelege de obicei ansambluri de forme, metode, mijloace tehnice și principii de utilizare a lor, cu ajutorul cărora se vehiculează conținuturi în vederea atingerii obiectivelor sau direcții principale de acțiune, presupunând structuri de metode, tehnici și procedee.

Potrivit literaturii de specialitate se disting trei modele de predare și strategii didactice: modelul spontan, care se referă la strategii tradiționale utilizate de profesori, și constau în selecția unor cunoștințe, transmiterea acestora într-o formă orală și solicitarea elevului să reproducă aceste cunoștințe; modelul de transmitere prin reproducere este axat mai ales pe îndrumarea elevului de a ajunge la cunoștințe; modelul transformării ce pornește de la principiul că elevul dorește să învețe și se află în căutarea cunoștințelor.

Deciziile luate de către profesor în ceea ce privește strategiile de învățare au o anumită constantă bine determinată și se încadrează în stilul de predare al profesorului, dar pot fi schimbate în funcție de situațiile concrete care apar. În contextul evoluției informaționale din ultimii ani, învățarea școlară a suferit transformări în sfera obiectivelor. Ea nu trebuie să conducă doar la asimilarea de informații ci și la formarea de capacități de orientare, la gândire divergentă și creativitate, la flexibilizarea structurilor cognitive și atitudinale care să permită copilului adaptarea optimă la schimbările contemporane. Principalul obiectiv al învățării școlare în acest context este succesul școlar.

Cercetările întreprinse în privința identificării factorilor ce explică nivelul rezultatelor școlare au condus la determinarea capacității de învățare a elevilor ca fiind un ansamblu de însușiri individuale ca: nivel de dezvoltare intelectuală, interes și motivație pentru activitatea școlară, stare de sănătate, capacitatea de efort. Conceptul de maturitate școlară arată faptul că rezultatele școlare nu sunt dependente doar de aptitudinile elevului ci reprezintă *eficiența școlară* a acestora, condiționată de interese, motivație, perseverență, stabilitate emoțională și atitudinea elevului față de învățare.

Definirea succesului școlar se poate face prin raportare la totalitatea rezultatelor elevilor, atât în ceea ce privește nivelul de pregătire științifică prin acumularea cunoștințelor și formarea abilităților de aplicare a lor, cât și dezvoltarea capacității intelectuale, formarea unor trăsături de personalitate, a interesului și motivației față de învățatură. Succesul școlar înglobează și reușita elevilor în activitatea postșcolară. Această dublă determinare face necesară punerea stării de reușită a elevilor în relație cu exigentele școlii, cu posibilitatea de a accede la trepte superioare de învățământ dar și cu cerințele reușitei în activitatea socio - profesională viitoare.

Succesul școlar - ca performanță echivalentă cu atingerea obiectivelor propuse - se distinge de progresul școlar - ce exprimă aprecierea rezultatelor obținute și a evoluției situației la învățatură ale elevului prin raportarea acestora la performanțele anterioare.

Astfel, un elev este posibil să nu atingă parametrii obiectivelor stabilite chiar dacă în plan personal înregistrează progrese. În același timp, progresul școlar corelat cu succesul nu implică un nivel limită de performanță școlară ci are un caracter de proces, se află în continuă devenire, ceea ce înseamnă că rezultatele obținute de un elev se raportează atât la obiectivele stabilite cât și la posibilitățile proprii. De aici reiese necesitatea conceperii programului școlar la capacitățile elevilor.

Analizând managementul activităților didactice, se pot stabili diverse strategii care să îi ajute pe elevi în evitarea insuccesului școlar. Astfel, ședințele recapitulative zilnice pot furniza un punct de plecare pentru învățarea unor noțiuni noi. Acestea constituie o metodă bună de

cuantificare a responsabilității, dar nu trebuie să fie plictisitoare sau repetitive. Pentru a menține interesul elevilor pentru recapitulare, profesorul trebuie să evalueze noua lecție și să adapteze recapitularea la specificul acesteia.

Coordonarea recapitulării prezentărilor/ lecțiilor propriu-zise asigură raportarea lecției noi la cunoștințele anterioare ajutându-i pe elevi să-și mențină atenția. De asemenea, o lecție poate fi predată într-un mod mai atractiv prin utilizarea mijloacelor audio-vizuale și a unor materiale suplimentare scrise, prin eliminarea distanței dintre profesor și elev, prin invocarea numelor elevilor din clasă în exemplele date și prin implicarea lor activă în demersul instructiv.

Un rol important îl are și amenajarea sălii de clasă în funcție de conținutul activității. Astfel, printr-o dispunere specifică a scaunelor în clasă, astfel încât elevii să se poată vedea unul pe altul, se realizează o ieșire din monotonia clasică, elevii fiind predispuși să participe mai deschis, mai liber la discuții. Câteva metode de încurajare a discuțiilor în clasă ar fi prezentarea și exemplificarea deprinderilor necesare în angajarea unei discuții în așa fel încât elevii trebuie lăsați să determine singuri scopul discuției pentru a le crește interesul față de acest tip de activitate. Trebuie stabilit cine vorbește, intervalul de timp acordat fiecărui vorbitor, ordinea în care se intervine în discuție, tipul și volumul de asistență care se poate acorda elevilor care refuză acest tip de activitate, cum se poate decide când discuția pe o anumită temă trebuie să se sfârșească. Discuția va decurge mai firesc dacă profesorul/învățătorul oferă în prealabil un plan al acesteia și evaluează calitatea acesteia pe parcurs; de asemenea, trebuie să încurajeze clasa să manifeste respect față de vorbitor, folosind observațiile individuale ale elevilor ca preambul al propriilor observații/comentarii, sau solicitând un elev să rezume observațiile unui coleg înainte de a-și prezenta propriul discurs.

Un alt element care ar putea duce la eșec ar fi și teama față de formele de testare. Unii elevi intră în panică atunci când sunt testați dar profesorul îi poate ajuta urmărind și înregistrând comportamentul acestor elevi la test, modul de abordare a testării, recomandându-le apoi alte modalități de abordare a testării care să elimine teama. Testările frecvente și mai scurte pot contribui la reducerea stresului cauzat de examene. Dacă este cazul, profesorul poate discuta cu părinții și poate apela la ideile și sprijinul acestora.

Reușita școlară depinde în mare măsură și de o serie de factori externi: mediul familial, nivelul de instruire al părinților, resursele școlare. Atunci când elevii au condiții favorabile de dezvoltare fizică și psihică în familie, când există conlucrare între școală și familie, se poate spune că sunt realizate premisele temeinice pentru educarea capacității de învățare. Un rol deosebit de important în sensul îmbunătățirii rezultatelor școlare îl constituie promovarea unei relații profesor - elevi, bazată pe încrederea în posibilitățile acestora, stimulare și cooperare.

Succesul are un rol mobilizator, conduce la dorința de a învăța și de a obține rezultate bune, pe când insuccesul, dacă este întărit și de aprecierile profesorului, poate descuraja, ducând la lipsa de interes față de actul educativ și implicit la eșec.

În concluzie, cauzele eșecului școlar își au rădăcina atât în aspectele educaționale cât și în cele de natură socială, economică, culturală și politică. Ceea ce numim zona defavorizată reprezintă o configurație de factori inhibitori ai dezvoltării școlare, între care sunt de reținut atât variabilele constituționale și instituționale, cât și cele individuale și interpersonale.

Prof. Măciucă Lucian

Școala Gimnazială Spulber

Vulcanii noroioși

În țara noastră, dar și în alte regiuni de pe Glob, în multe locuri ieșirea gazelor din subsol la suprafață determină deplasarea apei din adânc și antrenarea particulelor argiloase și nisipoase din straturile de rocă. Rezultă un noroi mai mult sau mai puțin vâscos, ce se ridică prin crăpăturile ce taie straturile și care, odată ajuns la suprafață, se revarsă creând în timp un relief specific. Cel mai adesea rezultă conuri și platouri cu dimensiuni variabile, dar mici.

Aceste forme, și într-o anumită măsură mecanismul circulației materiei și construcției lor, se apropie mult de cel al marilor efuziuni de lavă ce creează aparatele vulcanice, de unde și numele ce le-a fost dat.

Diferențele dintre ele sunt enorme, trei fiind esențiale: dimensiunile (câțiva zeci de metri pătrați până la câteva hectare în raport cu câțiva km²), natura materiei ce se deplasează (noroi față de topituri de rocă) și durata existenței formelor de relief create (doi-trei ani la vulcanii noroioși și zeci de mii de ani la vulcanii propriu-ziși).

Astfel de fenomene naturale, în țara noastră, se produc frecvent în Subcarpați, dar au fost descrise în ultimii 150 de ani și în alte locuri (ex. la Hașag, lângă Ocna Sibiului, sau la Homorod, la Bazna, în dealurile Transilvaniei apoi și în unele locuri din Moldova unde sunt numiți „gloduri” sau „ochiuri de gloduri”). Dar, formele cele mai interesante, care au dimensiunile cele mai mari și unde procesele au o intensitate deosebită, sunt întâlnite în Subcarpații Buzăului, pe un aliniament de cca. 20 km, între așezările Berca și Arbănași.

Lângă schela din marginea satului Berca există un platou argilo-nisipos care a rezultat din slabe erupții noroioase. La cca. 10 km, pe stânga drumului pietruit, se află platoul Pâcelele Mici, unde există cel mai mare număr de vulcani ce au conuri, cratere cu dimensiuni extrem de variate, precum și o morfologie complexă, rezultată pe de o parte din acumularea noroiului, iar pe de altă parte, din șiroirea apei de ploaie. Repartiția acestora este neuniformă, distingându-se cel puțin trei situații. În est există un sector de platou nisipo-argilos relativ neted, slab fragmentat, pe care

activitățile vulcanice au încetat sau sunt extrem de reduse.

În centru și vest se află sectorul cu cel mai mare număr de conuri de noroi ce apar sub formele de grupări de 3-5 vulcani cu înălțimi de 2-8m, cu cratere ce au diametre de 10-100cm din care iese noroi vâscos, care se scurge sub formă de limbi ce ating lungimi de 20-50cm.

Dacă în jurul craterului noroiul este proaspăt sau în curs de uscare, la mijlocul și la periferia conului, el este uscat și brăzdat de crăpături de uscăciune ce se înscriu în sisteme poligonale cu dimensiuni variabile. La ploi, apa se scurge în șuvițe pe flacurile conurilor creând

prin eroziune pe acestea un ansamblu de șanțulețe , rigole , ravene; la exterior materialele transportate prin acumulare, dau poale prelungi pe care apa se împrăștie. Cel de-al treilea sector se află la jumătatea nordică a platoului. Aici apar două aspecte distincte. Mai întâi se impun

foto: prof. Constantin Teodor

conurile de noroi aplatizate ,dar cu cratere foarte largi(1-5m), din care se revarsă în toate direcțiile un noroi fluid care se împrăștie pe distanțe de 50-150m.

În al doilea rând ,la exteriorul acestora , platoul este intens fragmentat de ravene și torenți adânci, interfluviile dintre ele fiind transformate în creste ,situație care creează imaginea unui peisaj dezolant(pământuri rele).

Platoul Pâclele Mici constituie o rezervație naturală(9,4 ha), din 1924 ,obiectul protecției fiind peisajul impus de relief și două specii de plante halofile-Nitraria schoberi și

Obione verrucifera-aflate în extremitatea vestică a arealului lor.

Cel de-al treilea platou ,Pâclele Mari , se află la câțiva km , spre nord-est. Numele este legat de dimensiunile foarte mari ale celor trei vulcani principali (diametre de peste 100m) ,care se situează în centrul platoului.

Flancurile conurilor sunt foarte întinse , pe ele apar mai multe conuri ale unor vulcani secundari și limbi lungi de noroi vinețiu ,adesea amestecat cu șuvițe de țiței.Jumătatea exterioară a platoului este fragmentată de ravene ,torenți ,dezvoltând un peisaj de badland-uri(pământuri rele). Rezervația naturală de aici se desfășoară pe 19,6ha.

În localitatea Beciu ,pe malul drept al râului Arbănași ,se află un crater(diametru 2,5m) în care există noroi ce „fierbe” datorită efuziunii gazelor. El este înconjurat de un platou mic pe care există câteva conuri și cratere decimetrice.

La cca. 2 km est de acesta se află Platoul Arbănași ,cu mai multe conuri și relief de eroziune similare cu cele de la Pâclele Mici ,dar cu dimensiuni mult mai redus.

Bibliografie:

Ielenicz, M., Pătru Ileana, Clius Mioara, *Subcarpații României*, Editura Universitară, București, 2005

Prof. de geografie Constantin Teodor
Școala gimnazială “Maior Ioan Murgescu”
Loc. Smîrdan, Jud. Tulcea

Impresii la final de liceu

Liceul , a doua casa pentru mine.

Emoții, cunoștințe, oameni noi, experiență și prieteni pe viață. Acestea sunt cele mai potrivite cuvinte ce descriu în totalitate anii de liceu . Sunt mândră că am absolvit Liceul Pedagogic “Spiru Haret”, deoarece aici am găsit un colectiv unit și plin de viață ce nu te lasă niciodată să fii supărat.

Pe lângă colectivul unit în care am intrat și din care am făcut parte, am găsit un număr mare de profesori care au avut darul de a ne învăța și a ne educa . Nu am simțit o secundă că fac ore cu un profesor ci cu un membru din familie. Spun acest lucru pentru că ei au avut încredere în puterile noastre, ne-au oferit cunoștințele pe care le-am acumulat și ne-au ghidat spre un alt nivel: “Facultatea”. Îmi este greu să gândesc că nu voi mai păși pe scările liceului și că las în urmă patru ani frumoși, plini de peripeții și momente de nedescris .

Alexandra Iamandi, cl. a XII-a F

Nu știu dacă aș putea numi în vreun fel această perioadă de 4 ani. Chiar dacă sună puțin siropos sau monoton, nu prea am cuvinte să o calific. Nu știu dacă o pot numi minunată, deși acest adjectiv e cel mai aproape de realitate. Aici am întâlnit cei mai frumoși oameni. Mi-am făcut prieteni pe viață, am experimentat tot felul de chestii; am luat parte, cred că, la toate activitățile posibile și imposibile. M-am dezvoltat, am învățat, am greșit, am reparat, am lăsat o “urmare” din mine peste tot pe unde am pășit. Aici am experimentat un puternic sentiment și anume cel de iubire. M-am înconjurat de oameni minunați, am trăit momente inedite și mi-am făcut cele mai frumoase amintiri. Zic rămas bun, fără regrete, dar gândindu-mă că vor veni momente în viață când aș da multe pentru o săptămână din viața de liceu.

Mihai Gurea, cl. a XII-a F

CE NU TREBUIE SĂ RATEZI VARA ASTA!

Vara abia a început și tinerii încep să își facă planuri pentru vacanța ce urmează. Pe lângă obișnuitele ieșiri la mare sau la munte, majoritatea optează și pentru festivaluri și concerte ale trupelor arhicunoscute. Dacă nu te-ai hotărât încă unde o să mergi vara asta, echipa noastră a pregătit o listă cu cele mai importante evenimente muzicale:

UNTOLD FESTIVAL

Data: 4-7 august 2016

Locație: Cluj-Napoca

UNTOLD, senzația muzicală a verii în România, transformă orașul Cluj-Napoca în destinația de vacanță preferată de petrecăreți. După ce în 2015 a câștigat premiul „Best Major European Festival”, anul 2016 se anunță la fel de incendiar: **ARMIN van BUUREN, DIMITRI VEGAS&LIKE MIKE, MARTIN GARRIX, HARDWELL și TIESTO** urcă pe scena celui mai bun festival din Europa!

METALHEAD MEETING

Data: 3- 5 iunie 2016

Locație: Arenele Romane, București

Festivalul va avea loc la Arenele Romane din București și începând cu ora 17 până în zori, vă veți putea bucura de unele dintre cele mai tari nume ale scenei internaționale de metal.

MAROON 5

Data: 5 iunie 2016

Locație: Piața Constituției, București

Trupa californiană **Maroon 5** va concerta în premieră în România. **Maroon 5** își promovează cel de-al cincilea album de studio, "V". Lansat în 2014, discul a ocupat primul loc în topul U.S. Billboard 200. Albumul "V" a fost promovat prin cinci single-uri până în prezent: „Maps” și „Animals” în 2014, „Sugar”, „This Summer's Gonna Hurt like a Motherfucker” și "Feelings" în 2015.

RIHANNA

Data: 14 august 2016

Locație: Piața Constituției, București

Rihanna a reușit ca la vârsta de doar 28 de ani să intre în lista celor mai bine vânduți artiști din toate timpurile. Rihanna își va promova la București albumul ei, „Anti”.

THE SCORPIONS

Data: 16 iulie 2016

Locație: Romexpo, București

Trupa *Scorpions* se va întoarce la București pentru a susține un nou concert. Formația își va promova albumul lansat anul trecut, „Return to Forever”, în cadrul turneului aniversar de 50 de ani, demarat în China pe 1 mai 2015.

SUMMER WELL

Data: 13-14 august 2016

Locație: Domeniul Știrbey, Buftea

La cea de-a șasea ediție a festivalului **Summer Well vor participa** *The Chemical Brothers, Hurts, Years & Years, The Neighbourhood, BØRNS, Blossom, Honne, Sundara Karma, HÆLOS.*

SIA

Data: 17 august 2016

Locație: Piața Constituției, București

Sia (Kate Isobelle Furler) va susține primul ei concert în România. Din setlist nu vor lipsi hiturile „Chandelier”, „Elastic Heart” și „Alive”. Concertul cântăreței **Sia** va avea mai mai multe recitaluri în deschidere. **Selah Sue** va reveni la București mai devreme de un an, de această dată pentru un concert de amploare.

Ovidiu Dumitrache, Mădălina Ganea, clasa a IX-a E,

Prof. coord. Iuliana Canae

Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

PANĂ MĂIASTRĂ

Nimeni, niciodată nu va ști

Eram doar un copil și ce va fi nu știam.
 Pe zi ce trecea, creșteam, creșteam și visam.
 Nu realizez că vor fi și zile mai grele,
 Treptat am ajuns să simt cum apar problemele mele.
 Am crescut, acum văd totul altfel decât înainte
 Și simt viața într-un mod în care altcineva n-o simte.
 Mergând singur pe drum, mă gândesc la ce-a fost,
 Că orice secundă din viață a trecut fără rost;
 Aștept cu-nfrigurare, urmărind orice pas,
 Temându-mă de ce va fi sau poate fi în orice ceas.
 Prea multe s-au schimbat într-un timp rapid,
 Poate m-am săturat să văd oameni suferind,
 Poate momentele grele mă apasă prea des
 Și, sigur, au fost prea multe pe care nu le-am înțeles.
 Nimeni nu va ști vreodată cât mai are de mers,
 Așa că merg mai departe, lacrimile mi le-am șters.

Nimeni, niciodată nu va ști
 Câte vor mai fi, oare ce va fi.
 Am uiat că odată toți am fost copii,
 Ne îndreptăm cu pași rapizi către ce va veni.

Sunt singur, mă gândesc la ce va fi în continuare;
 Cuvintele mele se vor pierde pe drum, oare?
 Vom evolua toți pe această lume
 Sau dacă sufletul ne seacă, ne vom târî de mâine?
 Oare viața ni se va strâmba ca un cui lovit greșit?
 Ne vom întrista chiar dacă sunt și motive de zâmbit?
 Eu, totuși, visez. Visez, cum o sa fie.
 Oare voi trăi într-un bloc de 5 stele fără a plăti chirie?
 Oare ne vom rezolva singuri problemele
 Sau vom pune pe alții să ne facă temele?
 Grijile, problemele sunt la noi din trecut,
 Am luptat și în continuare voi lupta mai mult.
 N-am să uit câte au fost; sper la bine în continuare.
 Am să cred în Cel de Sus pân' la ultima suflare
 Și mergând în siguranță și încredere pe drumul meu,
 Am să mă sting cu gândul împăcat că am fost același eu.

Nimeni, niciodată nu va ști

Câte vor mai fi, oare ce va fi.
Am uiat că odată toți am fost copii,
Ne îndreptăm cu pași rapizi către ce va veni.

Ar mai fi multe de spus, dar încă am mâinile legate
Încă nu pot face nimic, iar eu nu vreau doar vorbe, vreau fapte.
Nimeni nu poate sa-mi spuna ce va fi la urmatoru' pas
Asa că voi folosi tot timpul rămas,
Că nu știi ziua de mâine ce poate să-ți ofere
Poate să-ți aducă neazuri sau doar o clipa de plăcere.
Frumos ar fi să știi să zâmbești mereu
Și viața s-o trăiești senin, așa cum o fac eu.
Nu e greu să găsești un răspuns la orice întrebare,
Trebuie să știi unde să cauți și să ai răbdare.
Timpul îți va arăta în continuare ce va fi,
Toate au început dar au și un final, să știi.
Poate fi ceva trist sau poate avea un happy end,
Viața îți oferă multe, trebuie doar să fii atent.

Nimeni, niciodată nu va ști
Câte vor mai fi, oare ce va fi.
Am uiat că odată toți am fost copii,
Ne îndreptăm cu pași rapizi către ce va veni.

Sunt în luptă contra timp, rănilor încă mă dor;
Impins în corzile vieții, mă eschivez ușor,
Aștept reprimă următoare, cu un alt jucător,
Trec de toate, fiindu-mi propriul antrenor.
Azi stau în umbră, mâine poate apar la MTV,
Azi trăiesc clipa, mâine poate fi ultima zi.
Au trecut șapte mii patru sute de zile
De când sunt pe acest pământ, calculează copile.
Știu ce-a fost în trecut, am trecut prin prea multe,
Dar sunt împăcat cu gândul că am prieteni să mă ajute.
Au fost alături de mine, cu un sfat prietenesc;
Au știut prin fapte să mă facă să-i prețuiesc.

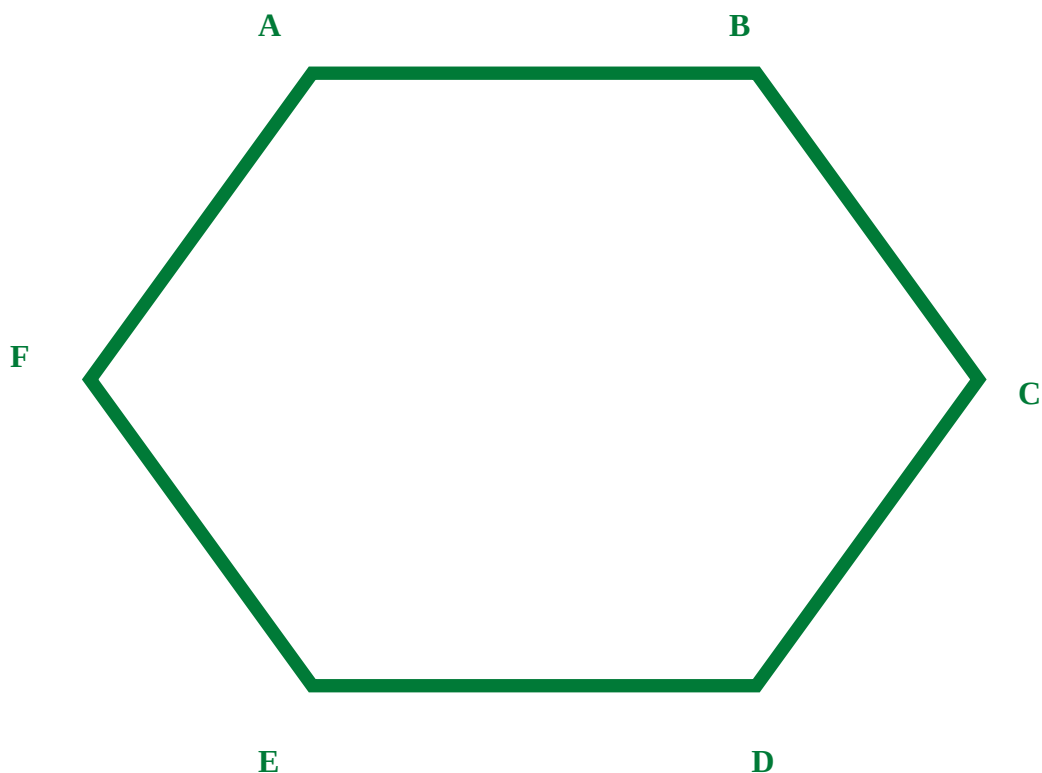
Nimeni, niciodată nu va ști
Câte vor mai fi, oare ce va fi.
Am uiat că odată toți am fost copii,
Ne îndreptăm cu pași rapizi către ce va veni.

**Costinel Bălășică, cl. a IX-a F,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani**

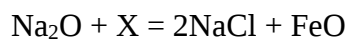
Invitație la... matematică

Un explorator realizează harta unei regiuni astfel:

Cerințe:

1. Aflați masa moleculară a substanței X din ecuația de mai jos pentru a afla viteza necesară pentru a parcurge distanța dintre A și B:

2. Folosind viteza de la 1(km/h), aflați lungimea unui drum știind că, pentru a parcurge toate cele 6 drumuri, exploratorul a avut nevoie de 3 ore.

3. Câte drumuri mai sunt necesare pentru ca între fiecare sat să existe un drum?

Rezolvare:

1. Avem o reacție de schimb, rezultă că substanța este FeCl_2 .

Masa moleculară a substanței este:

$$A_{\text{Fe}} + A_{\text{Cl}} = 64 + 71 = 135$$

2. $v = d/t$, rezultă deci $d = v \times t$

$$d = 135 \times 3 = 405 \text{ km}$$

$$405/6 = 67,5 \text{ km}$$

3. **Metoda 1:** Folosim metoda unui graf complet:

$$C_6^2 = 6! / (4! \times 2!) = 15$$

Un graf cu 6 vârfuri va avea 15 muchii.

$$15 - 6 = 9 \text{ muchii lipsă}$$

Metoda 2: Scriem drumurile lipsă și le numărăm:

$$AC, AD, AE, BD, BE, BF, CE, CF, DF = 9 \text{ drumuri}$$

Gabriel Autei, cl. a XI-a A
Prof. coord. Cezar Bîrgăoanu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”

**Concursul de matematică aplicată „Adolf Haimovici”
Iași, 6-8 mai 2016
Impresii**

Drumeția spre Iași a fost foarte agreabilă. Chiar dacă drumul a durat 5 ore, timpul a trecut foarte repede, aproape că nu am observat. Bineînțeles, concursul era prioritatea principală a tuturor, însă jocurile și discuțiile intelectuale ne-au luat gândul de la stresul de dinaintea examenului.

În colegiul în care lotul vrâncean a fost cazat, condițiile erau acceptabile, iar la cantină elevii din liceu și bucătăresele au servit pe toți cei cazați. Îi respect pentru faptul că și-au sacrificat întreg weekend-ul pentru a ne servi, chiar dacă puteau să facă numeroase activități recreative.

Regret faptul că nu am participat la festivitatea de premiere. Sala TCM2 a facultății a găzduit peste 600 de elevi participanți, profesori îndrumători și organizatori ai concursului. Festivitatea de închidere a fost spectaculoasă, 8-10 elevi din fiecare clasă, de la fiecare profil au fost premiați. Chiar dacă unii nu au reușit să câștige nimic, adevăratul câștig constă în a participa la acest concurs.

De asemenea, mi-a plăcut foarte mult orașul Iași; îl consider una din perlele Moldovei. Bisericele, parcurile, clădirile, mall-urile m-au impresionat și m-au făcut să simt că ori de câte ori aș vizita acest oraș, nu m-aș plictisi de el.

Abia aștept ediția de la anul viitor a concursului. Regret faptul că anul viitor va fi ultima mea participare la acest concurs; sper să mă calific la națională și să petrec clipe la fel de frumoase la concurs, indiferent de ce rezultat voi lua.

Gabriel Autei, cl. a XI-a A
Prof. coord. Cezar Bîrgăoanu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Impresii - olimpiada națională de matematică și sistemul școlar românesc

Anii vieții noastre, atât de umile, ne sunt scriși a trece pe lângă noi, dacă în viața aceasta stăm închiși într-un con de umbră fără a realiza nimic, în loc să ne bucurăm de fiecare mică plăcere a vieții acesteia.

Anii liceului, poate cei mai importanți ani ai formării omului în ceea ce urmează să devină, m-au adus în fața unei experiențe foarte placute, și anume, olimpiada națională de matematică, ce s-a disputat la Iași. Înainte de a scrie câteva cuvinte despre aceasta aș vrea să spun de unde provine pasiunea mea pentru matematica.

În primul rând, nu știu dacă neaparat este o pasiune strict față de cifre și numere sau față de calcule; aș putea spune că la matematică mă fascinează mai mult esența decât aparența.

Ei bine, ce înseamnă esența matematicii? Esența matematicii înseamnă a vedea lumea prin cifre, adică a încerca să-ți exprimi sentimentele în exerciții. Poate părea ciudat acest mod de a vedea lumea matematicii, dar însăși această ciudățenie m-a atras. Matematica mi-a stârnit interesul încă din clasele primare, când îmi doream ca eu să fiu acela care rezolvă problema; mai apoi a devenit o dragoste: în gimnaziu voiam probleme cât mai grele și să fiu cât mai bun, iar acum face parte din filozofia mea de viață. Nu pot să nu mă întreb dacă Pitagora avea dreptate, dacă suntem cu toți niște cifre sau nu. Totuși faptul că Adam a fost primul om, mă face să mă gândesc: oare al câtelea sunt eu?

Fără a mai lungi vorba, am să fac o mică trecere în revistă a olimpiadei de matematica. Faza locală a olimpiadei a decurs bine, am trecut de ea fără emoții. În schimb faza județeană m-a agitat un pic; îmi puneam diverse întrebări: „dacă aș fi primul?” ; „dacă aș ajunge la etapa națională?”. Iată că Dumnezeu a făcut să trec și de aceasta fază. Eu, părinții mei și domnul profesor Bîrgăoanu, căruia țin să-i mulțumesc din toata inima și să-l asigur de respectul meu neconditionat, am fost fericiți pentru rezultatul obținut.

Și, în sfârșit a venit și olimpiada națională. Pregătirile de drum și plecarea din județul meu natal au fost mai grele; de menționat că a fost prima dată când m-am calificat la faza națională a vreunei olimpiade, însă imediat ce am ajuns la Iași sufletul mi s-a deschis către necunoscut. Din această experiență am ramas cu amintiri plăcute și am simțit „febra” unui examen, care foarte probabil mă va ajuta mult în momentul în care va trebui să dau admiterea la facultate.

Am descoperit toate „neamurile” poporului român și pot să admit cu bucurie că vrâncenii sunt cel mai frumos „neam” al României. În Vrancea se găsesc și moldoveni și munteni, dar și ardeleni și olteni, într-un număr mai mic bineînțeles.

Am întâlnit olteni cu care am avut plăcerea să stau în aceeași cameră, pot afirma despre ei ca sunt oameni iuți, dar foarte puțin comunicativi; în schimb muntenii sunt un neam foarte închis care nu prea te lasă să intri în grațiile lor. Ardelenii sunt oameni deschiși către nou ; am să precizez că la examen , stând lângă un ardelean și discutând o perioadă scurtă, 3-4 minute, ne-am împrietenit, iar după examen am avut plăcerea să stăm de vorbă mai mult timp, în care mi-am dat seama de gândirea deschisă către nou a acestuia.

La aceasta minunată olimpiadă un singur lucru m-a deranjat profund: condițiile în care am fost cazați. Mi se pare inuman ca viitorii matematicieni ai țării să stea într-un cămin în renovare, câte 6 în cameră și cu o singură baie pe întreg palierul. Singurele lucruri care ne-au făcut să ne simțim ca acasă au fost mâncarea, ospitalitatea moldovenească și orașul care este superb, mai ales noaptea când se aprin becurile și atmosfera capătă un aspect de final de secol al XIX-lea, când pe străzile Iașiului mergea „marele” Eminescu.

Cu toate acestea condițiile căminului au lasat de dorit, dar ce să facem dacă, încetul cu încetul, „unii” oameni omoară esența „cetățeanului român”. Se pare că se promovează „modelul noului român” care nu trebuie să-și știe istoria, această istorie superbă care a ajuns să fie studiată doar o oră sau două pe săptămână în clasele a VIII-a și a XII-a. O situație similară are geografia, care are același regim cu istoria. Din păcate, noua generație are ca idoli personaje din televiziune, nu știu care cântăreț sau fotomodel, în loc să răsfoiască paginile unor cărți de reală valoare.

Societatea în care trăim ne impune etichete, valori și nonvalori, dar prefer să fiu eu însumi și să-mi mențin valorile autentice în suflet și în minte. Eu, însă, am să-l iubesc mereu pe Eminescu, am să învăț mereu de la Iorga, am să-i ascult pe Enescu și Porumbescu și am să-i privesc mereu pe Grigorescu și Brâncuși. Poate asta se trage și din modul subiectiv de a privi lucrurile, dar dacă noua generație se vrea română, trebuie să cunoască aceste valori.

Totuși școala de matematică merge bine și produce valori, însă ele sunt „șterse” cât mai repede sau pleacă în străinătate, pentru că la noi omul deștept e un real pericol.

În următorii doi ani de liceu voi continua să progrez în a fi mai bun și sper ca în anul viitor școlar să obțin un rezultat mai bun decât cel din anul acesta.

George Laurian Sandu

Clasa a X-a A

Prof. coord. Cezar Bîrgăoanu

Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Caracteristici esențiale ale comunicării manageriale

Activitatea managerială într-o organizație școlară este mai mult sau mai puțin eficientă în funcție de numeroase aspecte, însă un aspect esențial este reprezentat de comunicare. Comunicarea este cea care asigură transferul informației, atât pe verticală, cât și pe orizontală, astfel încât misiunea și scopurile organizației școlare să fie îndeplinite. Astfel încât, ”în cazul instituțiilor educaționale, materia primă care stă la baza procesului managerial este **informația**, de a cărei calitate depinde sensibil eficiența managementului instituției. Astăzi, această materie primă influențează calitatea proceselor de management în toate domeniile de activitate, deoarece prin intermediul ei se potențează procesele de execuție, iar ponderea ei și a factorului uman ce manipulează această resursă este determinantă în ansamblul proceselor de muncă, mai ales în instituțiile educaționale” (Țoca, p.22)

Consider că între caracteristicile comunicării manageriale la nivelul unei organizații școlare următoarele trei sunt de o importanță majoră:

- a. **Claritatea** este caracteristica ce poate asigura o transmitere și o receptare adecvată a mesajelor, astfel încât fiecare membru al școlii să înțeleagă sarcinile și contribuția acestora pentru realizarea scopurilor unității de învățământ. Claritatea depinde de modalitatea de formulare a mesajelor, care trebuie să se concentreze pe ceea ce este esențial, pe finalitatea acțiunilor care trebuie întreprinse. Lipsa clarității în formularea mesajelor poate determina pierderea timpului și frustrarea personalului care, dacă nu a înțeles adecvat mesajele, va realiza acțiuni neconforme cu intențiile echipei manageriale și, în consecință, va trebui să reia o serie de acțiuni, cu o pierdere inutilă de resurse.
- b. **Transparența** este caracteristica prin care se asigură transmiterea mesajelor/deciziilor către toți membrii organizației interesați. Pentru asigurarea transparenței trebuie găsite cele mai bune canale de comunicare pentru ca informația să ajungă la timp și nedistorsionată la tot personalul. De asemenea, asupra acestor canale de comunicare trebuie informați/instruiți toți membrii organizației: cum, când, unde pot accesa informațiile care i-ar putea interesa. În absența transparenței, pot apărea diverse situații conflictuale generate de sentimentul personalului că anumite informații sunt ascunse și folosite numai în folosul anumiți membri ai organizației.

- c. **Asigurarea coeziunii** este o cerință a comunicării manageriale care implică personalitatea managerului, încrederea pe care acesta o inspiră, precum și capacitatea de a stabili relații interumane funcționale care să inspire respectul. Coeziunea este o caracteristică a organizației care implică mobilizarea energiilor, acțiunilor, eforturilor tuturor către realizarea scopurilor. Coeziunea este asigurată numai în măsura în care fiecare membru al organizației se simte parte a unui efort colectiv și util de realizare a scopurilor. Managerul trebuie, prin comunicare, să unească eforturile individuale și să recompenseze fiecare acțiune utilă organizației.

Optimizarea comunicării la nivelul organizației școlare trebuie să fie o preocupare permanentă pentru un manager responsabil, deoarece comunicarea poate asigura rezolvarea unor probleme diverse. Însă, o comunicare eficientă asigură, în primul rând, un climat al organizației care permite acesteia să meargă înainte, să evolueze. Căutarea permanentă de soluții pentru eventualele probleme de comunicare la nivelul școlii este o caracteristică a unui manager implicat. Un aspect esențial al comunicării la nivelul organizației școlare este comunicarea ascendentă, acea comunicare prin care subordonații pot transmite mesaje către manageri. Pentru Davis (1981) există patru modalități privilegiate prin care angajații pot comunica deschis: ”politica ușilor deschise, întâlnirile formale, întâlnirile informale și scrisorile angajaților” (apud Pânișoară, G; Pânișoară, I.-O., 2010). Cu siguranță, nu se poate face o listă exhaustivă a modalităților prin care un manager asigură eficiența comunicării, dar cu siguranță un manager din domeniul educației trebuie să caute în permanență noi modalități și noi calități ale comunicării, modalități și calități care să asigure satisfacția tuturor actorilor implicați în viața unei școli: profesori, părinți, elevi, comunitate etc.

Bibliografie

1. **Pânișoară, G.; Pânișoară I.-O.**, Managementul resurselor umane, Editura Polirom, Iași, 2010
2. **Țoca, Ioan**, Management educațional, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008

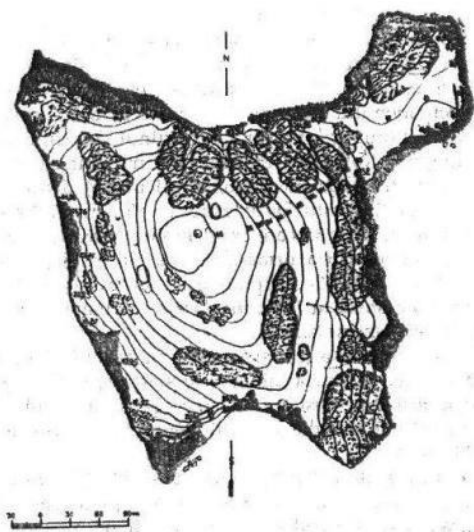
Prof. Marius Măciucă
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

**Aspecte geografice și juridice din Pledoaria5 “Caracteristicile Insulei Șerpilor”
susținută în cadrul procesului de la Curtea Internațională de Justiție
pentru delimitarea spațiilor maritime în Marea Neagră (România c. Ucraina)**

Introducere

Insula Șerpilor este o insulă situată pe platforma continentală a Mării Negre, în partea vestică, la 45km distanță de orașul Sulina (Gâțescu Petre, Cioacă Adrian, 2003). Principalele date morfometrice sunt suprafața 0.17kmp, perimetrul 1, 973m, axa mare Nord-Sud 440m, axa mică Est-Vest 414m, altitudinea maximă 42m. Din punct de vedere geomorfologic Insula Șerpilor reprezintă cel mai estic inselberg nord-dobrogean parțial emers, făcând parte dintr-un aliniament de pedimente ce include Dealul Mării 270m, Colinele Cataloiului și ale Dunăvătului (Posea Gr., 1980), Insula Popina (din complexul lagunar Razim Sinoie). În timpul perioadelor glaciare, când nivelul Mării Negre era mai jos cu 120-150m față de nivelul actual, exista un promontoriu care avea ca terminație actuala insulă.

Geologic Insula Șerpilor este alcătuită din gresii și conglomerate cuarțoase de vârstă Juristic inferior (Liasic), cu strate aproape orizontale sau ușor cutate (Murgoci G., 1912), structură similară cu cea întâlnită în pedimentele nord-dobrogene. Peisajul general al insulei este dominat de stâncării, versanți abrupti și faleze (Vespremeanu Emil, 2005), ce îngreunează accesul pe insulă dinspre mare, fiind preferată calea aeriană. Dinamica apelor marine în zona insulei au determinat conturarea țărmurilor exclusiv prin eroziune, proces continuu și ireversibil ce micșorează suprafața insulei. De asemenea acest fapt este favorizat și de ridicarea generală a nivelului Mării Negre observată cel puțin în ultimii 150 ani (Vespremeanu Emil, 2005).

Condițiile climatice generale ale nord-vestului Mării Negre - t.m.a 11.1 C, temperatura medie a lunii iulie 22.4 C iar temperatura medie a lunii ianuarie -0.5 C, precipitații medii de 359mm/an, (Gâțescu Petre, Cioacă Adrian, 2003), radiație solară 135kcal./cmp determină o vegetație de stepă.

Pentru buna înțelegere a consecințelor sentinței date de Curtea Internațională de Justiție pentru delimitarea spațiilor maritime între România și Ucraina trebuie cunoscute

Fig. 1 Harta Insulei Șerpilor

5 Pledoarie sustinuta de Bogdan Aurescu, miercuri, 3 septembrie 2008, 50 minute

toate aspectele juridice dar și geografice întrucât acestea din urmă sunt caracteristici factuale care au ajutat la conturarea celor patru argumente esențiale ale României.

Argumente juridice

1. Insula Șerpilor este o mică formațiune stâncoasă, neintegrată în țărmul principal

Unul din argumentele esențiale ale României a fost faptul că Insula Șerpilor nu poate fi integrată țărmului Ucrainei fiind nesemnificativă în contextul geografic al zonei și pe cale de consecință trebuie ignorată în procesul tehnic de delimitare a mării teritoriale dincolo de cele 12 mile marine de care beneficiază deja.

În susținerea factuală a argumentului că Insula Șerpilor este nesemnificativă în contextul geografic al zonei partea română a prezentat imagini satelitare ale zonei dar și informații de natură cantitativă legate de lungime, lățime și suprafață. Pledoaria României a fost susținută și de elemente de caracterizare ale insulei formulate chiar de partea ucraineană ca fiind “o stâncă solitară și izolată” sau chiar într-o manieră mai categorică “chiar și să numești Insula Șerpilor o “insulă” este excesiv”, chiar dacă în prezentarea sa Ucraina afirmă că “dimensiunile Insulei Șerpilor sunt semnificative”. Dincolo de prezentarea insulei cu toate controversele legate de dimensiunile sale “semnificative” sau “nesemnificative” un fapt rămâne incontestabil și anume procesul continuu de micșorare a insulei cauzat de eroziune și ridicare a nivelului mării. Miza existenței acestei insule ca argument pentru o delimitare avantajoasă a spațiilor maritime în Marea Neagră este reflectată și de preocuparea Ucrainei de a consolida țărmurile insulei, în acest sens fiind prevăzute și alocate fonduri speciale din bugetul de stat al Ucrainei pentru anii 2007 și 2008.

Foto 1. Insula Șerpilor, fotografie aeriană, sursa: <http://www.zn.ua/1000/1550/59326/>

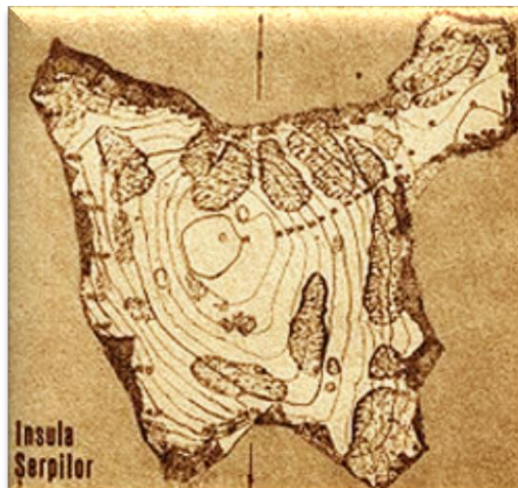
Partea română a invocat existența și unor precedente cum ar fi insula malteză Filfla, cu o suprafață de 0,06 km², adică 35% din suprafața Insulei Șerpilor și insula Abu Musa, având 12 kmp, adică de 70 de ori mai mare decât Insula Șerpilor. Cu privire la ambele s-a considerat - de către această Curte în cazul *platoului continental (Libia/Malta)*, în cazul insulei Filfla, de către tribunalul arbitral în cauza privind delimitarea maritimă între Dubai și Sharjah, în cazul insulei Abu Musa - că nu au nici un efect asupra procesului de delimitare. De asemenea, partea română, prin agentul guvernamental Bogdan Aurescu a reiterat strânsa legătură între cazul Insula Șerpilor și cazul insulei malteze Filfla care a fost descrisă de Curtea Internațională de Justiție ca fiind o “stâncă nelocuită” și deci ignorarea acesteia în procesul de calculare a liniei mediane provizorii între Malta și Libia.

2. Insula Șerpilor nu a avut niciodată și nu are nici acum o populație

Al doilea argument se referă la trăsăturile caracteristice ale insulei ca fiind o mică insulă incapabilă să susțină locuirea umană și cu atât mai puțin a unei vieți economice proprii. Validarea acestui argument va anula în conformitate cu prevederile Convenției din 1982 orice drept la stabilirea unui platou continental sau zonă economică exclusivă, confirmând și efectul Protocoalelor româno-sovietice din anii 1949, 1963 și 1974.

Partea română a arătat că Insula Șerpilor nu este locuibilă din motive obiective legate de lipsa oricărui tip de resurse inclusiv apa, a izolării și inaccesibilității, a climatului aspru și ostil.

Prezentarea tuturor mărturiilor scrise privind nelocuirea insulei sunt prezentate cronologic începând cu antichitatea, istoricul Ammianus Marcellinus care menționează că insula Leuce (vechea denumire a Insulei Șerpilor) nu este populată - "Insula Leuce sine habitatores" ajungându-se la cele două ediții ale Îndreptarului de navigație în Marea Neagră emis de Amiralitatea britanică în 1920 și 1930 sau la Marea Enciclopedie Sovietică din 1933 care consemnează "cu excepția paznicilor farului și a grănicerilor români, nu există nici o populație".

3. Insula Șerpilor nu poate să susțină locuire umană

Agentul guvernamental Bogdan Aurescu precizează că este nerealist să prezinți ca fiind o populație câțiva grăniceri și oameni de știință care stau pe insulă în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu sau în temeiul unor contracte pentru perioade scurte de timp.

Sunt lipsite de conținut și mai ales de consecințe juridice și anumite acțiuni întreprinse de partea ucraineană în sensul legitimării statutului Insulei Șerpilor ca un spațiu locuit. În timpul vizitei sale pe Insula Șerpilor în noiembrie 2007 președintele Ucrainei a înmănat cărți de identitate unui grup de 6 grăniceri, gest considerat de partea ucraineană important în perspectiva "negocierilor cu România pentru delimitarea platoului continental".

De asemenea partea ucraineană folosește notorietatea istorică a insulei ca și importanța sa strategică și militară pentru a reclama dreptul ei la platou continental și zonă economică exclusivă deși aceste aspecte nu au nici o relevanță în a demonstra capacitatea insulei de a susține locuire și nici aptitudinea de a avea o viață economică de sine stătătoare. Ocuparea vremelnică a insulei de către soldați în timpul campaniilor de război sau în epoca sovietică s-a făcut exclusiv pe mijloace externe.

4. Insula Șerpilor nu dispune de niciun fel de resurse și nu poate susține o viață economică proprie

În pledoaria orală susținută de partea română sunt prezentate detaliat toate sursele mai vechi sau recente consemnate în pledoaria scrisă ce evocă lipsa apei, a solului, vegetația mărunță și discontinuă precum și numărul restrâns de mamifere. Potrivit unui articol publicat în 2006 șeful Departamentului Regional pentru Ecologie și Resurse Naturale din Odessa a declarat că “insula continuă să sufere din cauza lipsei de apă potabilă”, care este adusă de pe continent. În ceea ce privește “Lista cu flora, fauna și speciile de pește ale Insulei “ a Ucrainei, aceasta demonstrează că nu sunt mamifere acolo cu excepția a două specii de șobolani și a două tipuri de lilieci⁷. Se pare că până și șerpii de apă (*Coluber hydrus Pall*) care au dat denumirea insulei au dispărut. Pentru precizarea unor elemente climatice ce ajută la conturarea cadrului natural dar și a vieții pe insulă partea română citează din monografia dedicată insulei scrisă de biogeograful Raul Călinescu în 1931, monografie ce nu poate fi suspectată de o poziție părtinitoare, izvorâtă așa cum se și cunoaște dintr-o curiozitate pur științifică a marelui savant. Potrivit acestuia, insula Șerpilor “este situată în zona cea mai aridă a stepelor est-europene” datorită faptului că “suma precipitațiilor...este foarte mică și se repartizează inegal în timpul anului, căzând primăvara și toamna târziu și determinând, astfel, o vară extrem de secetoasă și uscată”, cu furtuni și uragane “care suflă zi și noapte, neconținut, enervant”⁸. Prezentarea unor citate din monografie vizează și aspecte legate de traiul cotidian pe insulă, informații extrem de prețioase în schițarea unui tablou ce arată fără putință de tăgadă imposibilitatea locuirii permanente a insulei “a fost aproape imposibil să părăsim locuința - și coborârea pe versantul vestic întâmpina o îndârjită și aproape neimaginabilă rezistență din partea uraganului puternic, rece și umed”, în condițiile în care aceste “uragane nu sunt rare pe Insula Șerpilor, mai ales iarna”⁹.

Vizita președintelui ucrainean în Insula Șerpilor în noiembrie 2007 a prilejuit și o altă “mostră” de cosmetizare a statutului insulei ca neospitalieră, pe lângă înmânarea cărților de identitate unor grăniceri. Este vorba de plantarea unui pin și indemnul acestuia adresat grănicerilor și departamentului regional de plantare a unui număr mare de copaci pe insulă. Presa ucraineană, mai obiectivă în sesizarea aspectelor factuale seci critică inițiativa președintelui ca inutilă, un ziar din Odesa menționând că “ideea președintelui are slabe șanse de reușită. Insula Șerpilor...este bătută de multe vânturi. Pe această bucată de pământ stâncos...niciun copac nu a existat vreodată”. Ziarul ucrainean mai face referire și la “un vișin, sădit cu câțiva ani în urmă de o echipă de oameni de știință,...care s-a uscat anul trecut, chiar dacă a fost îngrijit cu toată atenția”¹⁰.

În ceea ce privește argumentarea lipsei resurselor naturale de orice tip și implicit lipsa susținerii unei activități economice minime, aceasta este realizată mai ales prin diferitele inserări din presa ucraineană a situației insulei: “aprovizionarea cu tot ceea ce e necesar, inclusiv apă

6 Anexa nr.7 la RR

7 Anexa nr.85 la CMU.A se vedea de asemenea R.R.,p.151 și p.175

8 Anexa nr.6 la MR

9 Idem.A se vedea și Anexa nr.54 la MR

10 Articol intitulat “Plănuind să meargă la Odesa,Iușcenko a vizitat doar Insula Șerpilor”,autor Dmitri Orlov,ziarul ucrainean “Novii Region” din Odesa,6 noiembrie 2007

potabilă se face cu elicopterul sau pe mare”, concluzionând ca viața pe insulă nu ar fi posibilă fără provizii aduse din exterior.

Accesul pe insulă este o problemă serioasă ce nu a putut fi soluționată de-a lungul timpului întrucât caracteristicile naturale ale insulei nu permit acest lucru. Președintele Ucrainei a insistat în cadrul vizitei sale din noiembrie 2007 pentru ca problema debarcaderului local să fie rezolvată “acesta consideră că este foarte important să se ia măsurile necesare pentru ca rezidenții să poată călători în mod regulat în zonă continentală a țării”¹¹. Se observă că și în propriile comunicate oficiale de presă partea ucraineană nu utilizează termenul de “populație” ci de “rezidenți”.

Pledoaria României a arătat într-un mod neechivoc cu argumente ce conțin informații obiective că insula nu poate susține locuire permanentă și nu poate avea o viață economică proprie.

Ucraina a continuat pe parcursul procesului să susțină în mod nejustificat contrariul deși în Duplica sa nu a adus nici un argument sau o probă care să susțină în vreun fel locuirea permanentă și mai mult viața economică proprie a insulei.

Pentru un diferend ce există de peste 40 ani apărut de pe vremea fostei Uniuni Sovietice soluționarea definitivă printr-un proces ce se desfășoară pe o perioadă de patru ani și jumătate înseamnă operativitate având în vedere amploarea acestei divergențe istorice. Avantajul acestei soluții îl reprezintă și faptul că hotărârea este definitivă, nu poate fi apelată sau recurată (nu poate fi atacată pe calea apelului sau recursului) și este executorie pentru părți nefiind nevoie nici măcar de acorduri bilaterale care să consfințească efectele sentinței. Acest diferend s-a cristalizat încă din 1995 înainte de semnarea Tratatului

de bază și a Acordului Conex dintre cele două țări din 1997, nu și-a găsit rezolvarea prin acest tratat și nici în cele 34 de runde de negocieri din perioada 1998-2004 momentul sesizării Curții. Chiar și după sesizarea Curții au existat în perioada 2005-2006 întâlniri la nivel de experți însă pozițiile părților au fost extreme de diferite astfel încât judecata în fața Curții Internaționale de Justiție a devenit inevitabilă.

Mai mult România a propus în timpul negocierilor metoda pe care Curtea Internațională de Justiție și alte instanțe internaționale arbitrale au folosit-o de-a lungul timpului pentru delimitări maritime, practica unitară a Curții în această materie a delimitărilor maritime dând României câștig de cauză în acest proces.

Un aspect mai puțin discutat dar care mi se pare relevant sub aspectul raportului cost-beneficiu îl reprezintă costul total al României al acestui proces desfășurat în perioada 2004-2009 care este de 628500 euro, această valoare este mai mică decât jumătate din suma inițială prognozată întrucât cea mai mare parte a activității de elaborare a pledoariilor a fost efectuată de componenta română a delegației României. Această sumă reprezintă contravaloarea onorariilor experților în domeniul dreptului internațional care au acordat asistență părții române, onorariile experților în domeniul hidrografic, topografic și cartografic, cheltuielile pentru logistica necesară

¹¹ Comunicat de presă “Președintele vizitează insula Șerpilor”, site-ul oficial al Președintelui Ucrainei, 6 noiembrie 2007

în vederea susținerii audierilor în fața CIJ. Pe lângă avantajele de ordin juridic ale deciziilor CIJ există și avantaje de ordin financiar deoarece costurile procedurilor în fața Curții sunt suportate din bugetul CIJ (parte a bugetului ONU), statele nu plătesc taxe judiciare, cheltuieli administrative sau pentru traducere.

Concluzii

Dintre toate pledoariile prezentate la Haga în cadrul acestui proces am insistat asupra acesteia întrucât îmbină într-un mod extrem de inteligent aspect de ordin geografic cu cele de ordin juridic, elementele de ordin geografic de larg interes pot sta la baza unor argumente

juridice și pot determina un verdict cu o valoare istorică. Cele patru argumente care au conturat noțiunea de stâncă ce se poate atribui Insulei Șerpilor în sensul Convenției de la Montego Bay din 1982 privind dreptul mării duc la ignorarea Insulei Șerpilor în procesul tehnic de delimitare maritimă. Modul de delimitare maritimă propus Ucrainei în rundele de negociere este unul ce reiese din practica Curții aplicată de-a lungul timpului în cauze similare, rezultatul sentinței ce acordă României cca. 9700 km² dintr-o suprafață

totală de 12000 km² adică 80% din suprafața aflată în diferendul dintre cele două țări arată clar profesionalismul și modul principal în abordarea politicii externe în acord cu prevederile și practica dreptului internațional.

Importanța acestei sentințe este deosebită întrucât Curtea Internațională de Justiție reprezintă o instituție ce oferă garanții de imparțialitate, integritatea judecătorilor este indubitabilă iar soluționarea diferendului se face într-un interval de timp predictibil.

Bibliografie:

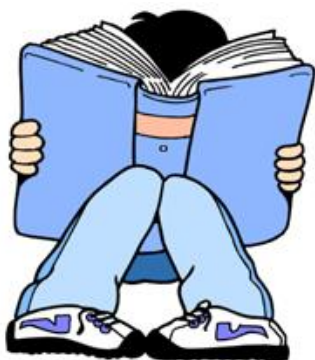
Călinescu Raul (1931), Insula Șerpilor – Schiță Monografică, Analele Dobrogei, XII, Institutul de Arte Grafice și Editura “Glasul Bucovinei”, Cernăuți
 Gâstescu Petre, Cioacă Adrian (2003), Insulele Terrei, Editura Transversal, Târgoviște
 Murgoci Gheorghe (1912), Studii de geografie în Dobrogea de Nord, BSRRG, XXXIII
 Posea Grigore (1980), Pediments in Romania, RRG, Geographie, 24
 Vespremeanu Emil (2005), Geografia Mării Negre, Editura Universitară, București

Prof. Săcrieru Dănuț
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

ROLUL LECTURII

Epoca actuală este caracterizată de o pătrundere masivă a mijloacelor electronice de informare și destindere în cotidian, prin computere tot mai accesibile și mai performante, canale de televiziune cu programe variate, ceea ce a determinat o anumită îndepărtare de lectură. Cu toate acestea, cartea are un rol preponderent în formarea personalității umane, lectura rămânând cea mai de seamă activitate în scopul formării orizontului intelectual al omului.

Lectura și în primul rând, rolul ei ca instrument al formării și autoperfecționării omului preocupă de mult timp pe oamenii de școală. Nazareno Padellaro spune într-un fragment pe care-l reproduce: “Este și un alt punct capital pe care nu trebuie să-l pierdem din vedere. Meseria noastră , care se vrea cât mai mult posibil dedicată școlii, are drept urmare , dacă nu faptul că ne uzează, în tot cazul pe acela că ne tocește sensibilitatea. Pentru noi lectura este un fapt de domeniul școlii și astfel suntem înclinați să uităm că pentru școlari e un lucru ce ține de mister... . Cine a fost vrăjit o dată de această magie, va rămâne pentru totdeauna dornic de încântările ei și va căuta să le reînnoiască . Și atunci va citi, va citi mereu. Asta înseamnă gust al lecturii. Cine știe să-l trezească a zvârlit o sămânță vitală a culturii, vitală pentru că înflorește mereu, în tot cursul vieții.”

Un învățământ bine conceput presupune frecventarea zilnică a cărților. Metodele active ale pedagogiei contemporane fac din această frecventare o necesitate absolută la toate nivelurile de învățământ pentru profesor ca și pentru elev. Nici unul , nici altul nu se pot mulțumi astăzi doar cu manualul școlar, nu pot fi omul unei singure cărți. Încă din copilărie trebuie creat gustul pentru lectură și afirmată legătura care există între ea și instrucție. A-ți place să citești înseamnă într-adevăr a dori și a vrea să cunoști un limbaj mai elaborat și deci a-ți însuși fundamentele unui raționament solid, a putea să gândești sigur și solid.

Lectura nu este numai o tehnică de învățare și un ansamblu de mecanisme mentale, dar și un instrument principal de însușire a științei și oricărei culturi personale. Robert Escarpit vorbește despre necesitatea prelecturii , acea fază în care preșcolarii, chiar dacă nu știu să descifreze încă un text, trebuie învățați să contacteze cartea, pentru a căpăta de timpuriu simțul spațiului imprimat. Alt autor Jean Hassenforder numește ludotecă acel spațiu creat de educatori , care să adune laolaltă jucăriile, activitățile cele mai variate de organizare a timpului, alături de cărți.

La vârsta școlară lectură are un rol hotărâtor în îmbogățirea și dezvoltarea cunoștințelor elevilor, în formarea gustului pentru citit, în cultivarea și îmbogățirea limbajului prin formarea și dezvoltarea unui vocabular adecvat.

Lectura literară pune la dispoziția copilului cunoștințe interesante despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural-artistică și moral-religioasă. Prin textele studiate ea determină atitudinea și comportamentul viitor al copilului. De aceea, încă din clasele primare, este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vârstă.

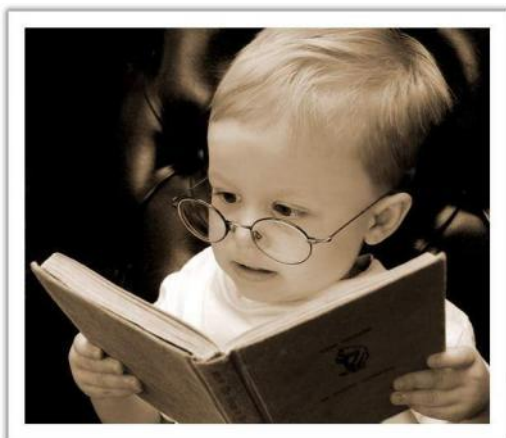
Studierea literaturii în ciclul primar cuprinde texte de citire în proză și poezie, texte de lectură cuprinse în manualele claselor I-IV, lecturi suplimentare adecvate fiecărei clase. Învățătorul nu trebuie să angajeze copiii în învățarea mecanică, pasivă, ci trebuie să conștientizeze actul citirii, a cărei tehnică o vor consolida și stabiliza în scopul dobândirii unor instrumente de lucru cu cartea, prin suscitarea, încurajarea și dezvoltarea dorinței de lectură, recurgerea la texte literare accesibile vârstei și ritmului de achiziție al fiecărui copil. Asigurarea succesului în lectura particulară a elevilor este realizată în mod deosebit de capacitatea elevilor de a înțelege, prin efort propriu, mesajul celor citite. Literatura, chiar la nivelul la care este repartizată în manualele de citire de la ciclul primar, îi apropie pe copii de realitate, permite perspective către cunoașterea altor forme ale realității. Lectura expresivă și metodele care-i fac pe elevi descoperitori ai unui imens tezaur de informații, de experiențe umane, de modele morale, de emoții și sentimente, vor impune, în cele din urmă, literatura atenției lor.

Prin lectură, elevii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității, exprimate într-o multitudine de modalități de expresie, de a le asocia cu altele, ceea ce le permite să-și extindă, astfel, aria cunoașterii. Pătrunzând în diversitatea textelor literare, elevii vor parcurge căi specifice ale cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie, ajungând în posesia unor multiple instrumente utile satisfacerii dorinței lor de a descoperii realitatea înconjurătoare. Astfel reușim să cultivăm la elevi interesul pentru cunoaștere, capacitatea de selecție, de asociere, în vederea înțelegerii multiplelor semnificații ale realității. Primele povești ascultate, pe urmă citite, fac să nască în spiritul copiilor, mai întâi într-o stare latentă, apoi din ce în ce mai intens, perceperea unor sentimente care semnifică umanul și actele sale definitorii: dreptatea, curajul, dragostea, generozitatea, loialitatea. Se pot stabili legături afective între copii și carte. O dată cu însușirea deprinderii cititului legăturile afective vor deveni permanente.

Dezvoltarea lecturii - care nu înseamnă numai stăpânirea unor mecanisme de decodare a mesajului conținut în cărți- este și trebuie să fie în același timp și intrarea copilului în lumea științei, artei literaturii. Referirea în discuțiile colective din clasă sau din afara clasei la cărți, poate constitui un mijloc de influențare. Cei care nu au citit cărțile despre care se vorbește se simt izolați, ceea ce îi poate, eventual, face să le citească, din curiozitate. Învățătorul trebuie să-i deprindă pe elevi cu studiul propriu-zis al cărții, adică cu acele tehnici care să-i facă să se descurce într-o lume haotică la prima vedere, dar care în fond este o lume ordonată: cea a cărților. Familiarizarea elevilor cu cartea, cu părțile ei componente:(foaia de titlu, prefața, tabla de materii, împărțirea pe capitole, anexele, etc), cu tipurile cele mai utilizate ale publicațiilor de referință (dicționarul și enciclopedia) se face cel mai bine în biblioteca școlii în cadrul unor ore speciale.

A înțelege literatura înseamnă a avea puterea de a raporta impresiile, trăirile autorului la propria ta experiență de viață, a stabili legături nu numai cunoștințele, cu noțiunile cunoscute, ci și cu emoțiile, simțămintele pe care le-ai trăit. De aceea, contactul cu textul literar nu poate fi rupt de experiența și cunoștințele elevilor. Prin analogii și comparații, cunoașterea realizată prin lectură nu va rămâne un act în sine, ci va conduce spre judecăți, emoții, generalizări, certitudini.

Revenind la ideea că lectura este un instrument al muncii intelectuale, nu este lipsit de importanță să dăm elevului “cheia” studierii tematice a unei cărți, fie pentru documentare fie pentru relaxare.

Așadar, cartea rămâne principalul izvor de informație, suportul nelipsit în activitatea educațională în perioada școlarității și a sta aplecăt asupra cuvântului scris înseamnă a căuta calea cunoașterii a înțelegerii și a propriei realizări. Chemarea cărții vine la început din afară, fiind favorizată de atmosfera din familie și școala, apoi se constituie într-un stil de muncă.

Bibliografie

1. Balotă, Nicolae, Arta lecturii, Ed. „Cartea Românească”, București, 1978
2. Cornea, Paul, Introducere în teoria lecturii, Ed. Minerva, București, 1988
3. Neacșu, Ioan, “Metode și tehnici de învățare eficientă”, Ed. Militară, București, 1990.

Prof. înv. primar Fotin Alexandrina
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

10 răspunsuri la întrebări ciudate legate de univers

Universul este vast și ciudat, asta știm cu toții. Deși, uneori avem impresia că noi suntem centrul Universului, în realitate lucrurile nu stau nici pe departe așa.

Tocmai de aceea, acum este un moment bun în care să ne rezervăm puțin timp în care să ne răspundem la unele dintre cele mai banale sau ciudate întrebări legate de Univers.

1. Cât din Lună putem noi să observăm de pe Pământ?

Nu jumătate. Luna se rotește în jurul axei sale într-o perioadă de timp egală cu cea în care orbitează Pământul.

Însă, mișcarea luni nu este tocmai regulată. În timp ce orbitează, ea se deplasează înainte și înapoi, într-o parte și-n alta, arătându-ne mai mult de jumătate din ea. Acest fenomen de ușoară balansare a Lunii față de poziția sa poartă numele de librație. Galileo Galilei a fost cel care a descoperit fenomenul în 1637, iar librația are trei forme.

Librația latitudinală este cauzată de faptul că Luna este ușor înclinată pe axa sa. Astfel, dintr-un punct fix de pe Pământ, Luna pare să se miște, mai întâi spre noi, pentru ca apoi, pe măsură ce se deplasează, ea să dea impresia că se deplasează în direcția opusă nouă. În urma acestui proces noi putem să vedem un pic mai mult din ea, mai întâi din partea de sus și apoi din cea de jos.

Librația longitudinală se referă la momentele în care Luna se rotește în jurul Pământului cu viteze un pic inegale. Ea se rotește întotdeauna cu același ritm, dar pentru că orbita ei este eliptică, Luna se va deplasa mai repede atunci când va fi mai aproape de noi și mai încet, când se va afla la o distanță mai mare de Pământ. Astfel, noi putem să zărim mai mult din unghiul de atac al Lunii atunci când ea se îndepărtează de noi, pentru ca apoi să vedem mai mult din unghiul ei de fugă, atunci când satelitul se apropie de Terra.

Și apoi mai este și librația diurnă. Din cauza faptului că Pământul se rotește în jurul axei sale, în momente diferite ale zilei putem observa Luna din unghiuri diferite. Acest lucru ne permite să vedem un pic mai mult din partea de vest a Lunii atunci când ea răsare, pentru ca apoi să observăm ceva mai mult din partea de est a copului ceresc, când el apune.

Ca urmare a librației, de-a lungul unei luni, putem vedea 59% din suprafața Lunii.

2. Ce putem auzi în spațiu?

În spațiu nu te poate auzi nimeni dacă ții, dar nu putem spune că nu există sunete.

În spațiu sunt gaze care le permit undelor sonore să călătorească, însă gazul interstelar este mai puțin dens decât atmosfera Terrei. În timp ce aerul are 30 miliarde de miliarde de atomi pe centimetru cub, spațiul are mai puțin de doi pe centimetru cub.

Astfel, dacă ai sta la marginea unui nor de gaz interstelar și sunetul ar veni prin el spre tine,

timpanul ți-ar fi atins de un număr prea mic de atomi, motiv pentru care nu au auzi nimic. Mai mult, chiar dacă ai sta lângă o supernovă care explodează, gazul produs în urma exploziei s-ar extinde atât de rapid încât densitatea sa ar scădea subit și tu nu ai auzi decât foarte puțin. Sunetul nu călătorește foarte bine nici pe Marte. Pe Terra, un strigăt poate să călătorească un kilometru înainte de a fi absorbit de aer, în schimb, pe Marte, sunetul nu ar ajunge nici măcar la 15 metri depărtare.

3. Câți sateliți naturali are Pământul?

Cel puțin șapte. Desigur, Luna este singurul corp ceresc care respectă o orbită strictă în jurul Pământului. Însă acum există 6 asteroizi apropiați de Pământ care ne urmăresc în jurul Soarelui și care sunt invizibili ochiului liber.

Primul observat, dintre cei 6, a fost Cruithne, cu satelit cu un diametru de aproximativ 5 km, în anul 2007. De atunci, au mai fost identificați încă 5 numiți 2000 PH5, 2000 WN10, 2002 AA29, 2003 YN107 and 2004 GU9.

Dar putem să spunem cu adevărat că aceste corpuri chiar sunt sateliți? Mulți oameni de știință ar spune că nu, însă, pe de altă parte, ei sunt mai mult decât simpli sateliți. La fel ca Pământului, și lor le ia tot un an să orbiteze Soarele, iar ocazional, se aproprie suficient cât să exercite o influență gravitațională ușoară.

Așa că, indiferent dacă îi numim pseudo-sateliți, cvasi-sateliți sau asteroizi care întovărășesc Pământul, ei merită să fie observați, mai ales dacă ne gândim că, într-o bună zi, unul dintre ei s-ar putea să aleagă o orbită mai stabilă.

4. Ce culoare are Universul?

Oficial, Universul este bej. În 2002, după ce au analizat lumina provenită de la 200.000 de galaxii oamenii de știință din SUA, de la Universitatea Johns Hopkins au ajuns la concluzia că universul are o nuață de verde pal. La câteva săptămâni după acest anunț, specialiștii de la American Astronomical Society au admis că au făcut câteva erori și că, de fapt, Universul avea mai curând o nuanță tristă de bej care bate un pic spre un roz pal.

5. Câte galaxii sunt vizibile cu ochiul liber?

Răspunsul este: patru, deși din locația în care te afli acum poți să vezi doar două, dintre care una e chiar Calea Lactee. Având în vedere că estimările indică faptul că există mai bine de 100 de miliarde de galaxii în Univers, fiecare conținând între 10 și 100 de miliarde de stele, este o mare dezamăgire că noi putem observa atât de puțin cu ochiul liber. În total, doar 4 galaxii sunt vizibile cu ochiul liber de pe Pământ, ele putând fi observate câte două odată. În emisfera nordică putem vedea Calea Lactee și Andromeda (M31), în timp ce din emisfera sudică putem observa Marele Nor al lui Magellan și Micul Nor al lui Magellan. Unii oameni care susțin că au văzut extrem de dezvoltat spun că au reușit să distingă mai mult, ca de exemplu M33 din Triangulum, M81 din Ursa Mare și M83 din Hydra. Numărul stelelor vizibile cu ochiul liber este destul de

mare, dar mai toți specialiștii sunt de acord că putem observa mai puțin de 10.000. Majoritatea software-urilor folosite de astronomii amatori au o bază de date de 9.600 de stele care s-ar vedea cu ochiul liber, însă nimeni nu crede cu adevărat că ele sunt chiar atât de multe. Pe vremuri se spunea că existau mai multe cinematografe în Uniunea Sovietică (aproximativ 5.200) decât stele vizibile pe cerul nopții.

6. Cum miroase Luna?

Se pare că Luna miroase a praf de pușcă. Doar 12 oameni au ajuns pe Lună și pentru că ei erau echipați cu costume speciale, evident că nu au putut să simtă vreun miros. Însă, atunci când s-au întors în cabină, astronauții au adus cu ei o mulțime de praf de pe lună purtat pe costum. Ca urmare a acestei experiențe, ei au declarat că praful selenar se simte ca zăpada, nu are gust foarte rău și miroase ca praful de pușcă. Praful selenar este creat, în mare parte, din dioxid de siliciu creat la impactul dintre lună și meteori. De asemenea, el conține și minerale precum fier, calciu și magneziu.

9. De ce nu ar trebui să atingi un meteorit?

Un meteorit este un obiect care a căzut pe Pământ din spațiu. Meteorii sunt obiecte care trec prin atmosfera Terrei. Sute de tone de meteoriți bombardează Pământul în fiecare zi, însă majoritatea sunt mai mici ca un fir de nisip și ard până să ajungă pe Pământ.

Meteoriții sunt destul de greu de găsit. În Statele Unite, de exemplu, din 1807 și până în 2009 au fost găsiți doar 1,530 de exemplare. Așadar, deși este foarte puțin probabil să ai șansa de a da peste unul, oamenii de știință recomandă să nu-l atingi. Motivul, nu este acela că riști să te arzi, pentru că, în realitate, atunci când el ajunge la sol este deja rece. Un meteorit nu trebuie atins pentru că prin atingere riști să contaminezi orice fel de materie organică ar putea el să transporte.

10. Cum știm când apune Soarele?

„Când a dispărut din orizont” este răspunsul greșit.

Soarele a apus deja atunci când partea sa inferioară a atins linia orizontului. Când Soarele se îndreaptă spre apus, lumina lui trece prin atmosferă formând un unghi din ce în ce mai mic și se curbează din ce în ce mai mult, pe măsură ce are de străbătut din ce în ce mai mult aer. La finalul acestui proces, lumina este atât de curbată încât pare că noi încă vedem Soarele, chiar dacă, fizic, el a trecut deja de linia orizontului. Așadar, când vedem marginea de jos a Soarelui că atinge orizontul, fizic, el a trecut deja de linia orizontului. Cu alte cuvinte, zilnic, suntem martorii unui miraj.

Dana Iulia Drusan

Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Despre viața, opera și învățăturile Sfântului Nicodim Aghioritul

Sfântul Nicodim Aghioritul se naște la anul 1748, în insula Naxos din Ciclade. A căpătat prima învățătură de carte de la clericii locali de la o școală în insulă, de la iezuiții italieni. Tânărul a deprins învățătura limbilor italiana și latină. Și-a completat învățătura la școala zisă evanghelică din Smirna, condusă pe atunci de Ierotei Dendrinos. În urma războiului ruso-turc, tânărul se întoarce pe insulă și ia astfel legătura pentru prima dată cu câțiva monahi din Sfântul Munte.

La 1775, tânărul de douăzeci și șapte de ani pornește către Sfântul Munte, unde se călugărește și își ia astfel metania la Mănăstirea Dionisiu. Începe colaborarea cu un mare cărturar al vremii, Mitropolitul Macarie al Corintului. Această întâlnire va însemna începutul colaborării lor la editarea de culegeri cu caracter ascetic. Descoperirea învățăturii și practicilor isihaste l-au îndemnat să se apropie de starețul Paisie care părăsise din 1763 Athosul, așezându-se în Moldova însoțit de ucenicii săi.

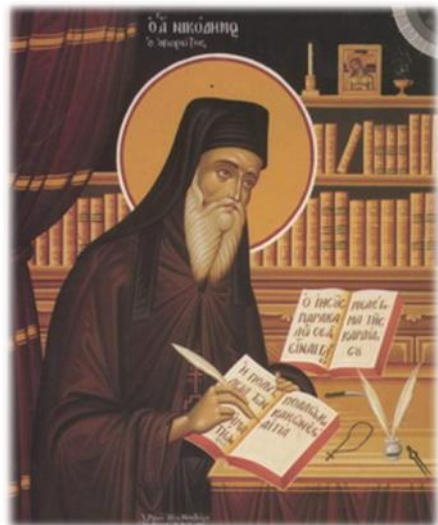
Viața și-a petrecut-o în lipsuri și în nevoințe. Nu a fost lipsit nici de intrigi și ponegriri, învinuit de practici neîngăduite, pe care Sfântul Nicodim le-a respins printr-o Mărturisire de credință care a văzut lumina tiparului abia după moartea sa. La anul 1809 trece la cele veșnice, la vârsta de 60 de ani, lăsând în urma sa peste 100 de lucrări. Din fericire, doi ani mai târziu înainte de a se stinge, Cuviosul s-a văzut absolvit de orice învinuire printr-o „scrisoare mărturisitoare de credința lui ortodoxă și supunere față de Biserica Lui Hristos” pe care i-au înmănat-o superiorii celor 25 de mănăstiri athonite.

Viața sa neprihănită și serviciile uriașe aduse, prin scrierile sale, culturii teologice ortodoxe, l-au îndemnat în 1995 pe patriarhul ecumenic Athenagoras sa-l canonizeze și să se prăznuiască Sfântul în Biserica ortodoxă de limbă greacă, la 14 iulie. Cuviosul Nicodim a desfășurat o mare activitate literară. În timp de 33 de ani a compus 27 de scrieri voluminoase, din care parte sunt traduse și tipărite și în limba română.

Activitatea de culegător de texte sacre a Cuviosului Nicodim este foarte bogată. Cercetătorii greci îi pun în seamă peste o sută de scrieri, tipărite sau manuscrise. Multe dintr-însele au caracterul unor prelucrări sau compilații. Din parcurgerea unor texte publicate de dânsul cum este „*Cărticica pentru păzirea celor cinci simțuri*” ne putem da seama de cunoștințele sale în domeniul psihologiei, precum și al unor doctrine aparținând filozofiei elene, îndeosebi aristotelice sau stoice, medicale, astronomice.

Editor, împreună cu Macarie Notaras, al Filocaliei, Sfântul Nicodim și-a dobândit o cunoaștere deplină a isihasmului. L-a editat pe Sfântul Simeon Noul Teolog și se pregătea să publice scrieri ale Sfântului Grigorie Palamas. Editează cu competență scrieri de exegeză vetero și neotestamentară, precum și comentarii la Psalmii lui David sau la cele șapte epistole sobornicești ale apostolilor Iacob, Petru, Ioan și Iuda.

Lui Nicodim îi datorăm publicarea unor importante scrieri cu caracter ascetic, cum ar fi culegerea alcătuită de Pavel monahul, ctitorul Mănăstirii bizantine a Maicii Domnului, ce cuprinde „toate izvoarele mai însemnate, de la viața lui Antonie până la dialogurile lui Grigorie cel Mare”. Această culegere poartă denumirea de „Evergetinos” adică „Pateric”. După moartea Cuviosului s-a dat la lumină o altă culegere cu caracter asemănător: „Răspunsuri” ale Cuvioșilor Varsanufie și Ioan (sec. VI). O atenție deosebită a mai acordat și scrierilor de natură liturgică imnografică.

Cuviosul Nicodim își aduce contribuția prin tipărituri legate de preocupările Bisericii românești mai bine de un secol și jumătate. În prima jumătate a secolului al XIX-lea s-au tradus în românește și s-au tipărit patru lucrări. Toate acestea s-au realizat în tiparnițele Mănăstirii Neamț. Primele trei sunt date la lumină în anii 1826-1827, când Mănăstirea

avea ca stareț pe Dometian.

Primele trei au binecuvântarea Mitropolitului Veniamin Costachi „Carte de suflet prea folositoare ce se numește, „Nevăzut Război” Neamț, 1826, iulie 24; „Carte sfātuitoare pentru păzirea celor cinci simțuri, a nălucirii și a inimii” Neamț, 1826, 1 mai; „Cuprindere pe scurt din prooroceștii psalmi ai lui David Apaanthisma (adică adunare de flori), feliuri de feliuri de rugăciuni umilicioase....” Neamț, 1827 iar a patra „PIDALION” este tradusă în românește de marele ierarh.

Toate acestea amintesc că între Muntele Athos având ca reprezentant pe Sfântul Nicodim și starețul Paisie de la Neamț, exista, dăinuia direcția spirituală trasată de starețul Paisie. Iar cele patru tipărituri sunt legate de numele lui Veniamin Costachi deoarece se întreține o oarecare corespondență cu Sfântul Nicodim.

Învățătura Sfântului Nicodim Aghioritul. Din puținele lucrări pe care le-am avut la îndemână scrise de Cuviosul Nicodim am cules învățături „cu adevărat de suflet folositoare”¹². Îndemnul său este de a lua aminte, a cerceta și a citi spre folosul mântuirii noastre,

12 . Nicodim Aghioritul, Colecția Izvoare Duhovnicești

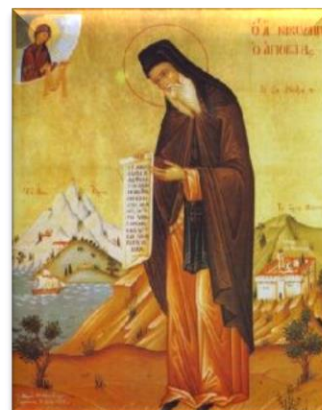
2. Idem, „Despre dumnezeiasca împărtășanie cu preacuratele Lui Hristoe Taine,, tred. Kavsokalivitul, Tesalonic-Grecia, 1992,p.20.

ținând spre un mare scop, evlavie. Evlavie fiind folositoare în toate, având făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.

Această deprindere duhovnicească se câștigă prin mijlocirea: meditației, a cercetării cugetului și a lecturii cărților duhovnicești. Prin intermediul meditației omul cugetă cu încordare la toate evenimentele vieții cercetând toate împrejurările lor. Cercetându-și cugetul, omul află de păcatele săvârșite și împietrirea inimii în ele precum și războaiele minții. Pe toate acestea le privește în conștiința sa ca într-o oglindă curată și se sârguiește prin pocăință să le smulgă pe cele rele și să sădească în sufletul său pe cele bune.

Aceste meditații nu fac altceva decât să trezească în mintea și în inima noastră dorul după Dumnezeu. Pentru a cerceta, ai nevoie de mijloace și unelte ca să câștigi dragostea lui Dumnezeu, atât de înaltă și trebuitoare. Aceste mijloace sunt: rugăciunea și cugetarea la nespusele bunătăți pe care le așteptăm atât în viața de aici cât și cea viitoare.

Din scrierile sale înțelegem, că ținta supremă în această viață este Hristos. Ne putem împărtăși însă cu Hristos în mai multe feluri (13): prin Sfintele Taine, prin Rugăciune, prin auzul citirilor și cântărilor sfinte, prin contemplarea tainelor lui Dumnezeu, prin facerea de bine. Dar ele nu se exclud una pe alta.

Cel ce primește pe Hristos euharistic îl va păstra în inima Sa rugându-se mult, citind din Sfânta Scriptură, lucrând numai binele. Căci Euharistia este taina prin excelență a Noului Testament. Cel care neglijează Sfânta Împărtășanie, neglijează fără să-și dea seama Întruparea și Jertfa însăși a Domnului. Noi suntem „popor al Harului celui nou, pentru că avem ca hrană Preacuratul Trup al Dumnezeului-Om Iisus și ca băutură sângele cel de viață făcător și Preasfânt al Lui Dumnezeu”(14).

Prin citirile duhovnicești omul învață care sunt piedicile pentru mântuire, care sunt pagubele pe care le pricinuesc sufletului, învățând cum să se tămăduiască de ele și cum să înlăture piedicile și astfel să câștige grija pentru bunurile cele veșnice. Cărțile sale sunt pline de cuvinte din Sfânta Scriptură, de mărturiile Sfinților Părinți, ele sunt pline de înțelepciune dumnezeiască.

3. Ibidem, p.39.

Lucrarea „Deprinderi Duhovnicești” învață pe cei ce nu știu Cuvântul Scripturii, mustră pe cei împietriți la inimă, cercetează pe cei ce nu se întorc și nu se pocăiesc-așa precum iudeul Filon spunea că avem nevoie de cercetarea cugetului pentru că el este Tribunalul conștiinței. Învățăturile și sfaturile sale au caracter omiletic.

avut-o ca pe un dar și jertfă prea săracă” și „am adus-o cuvântului celui mai înainte de veci, din care și prin care și către care cuvintele tuturor izvorăsc și se aduc”(16).

Învăță ce trebuie să aibă cineva înainte de a se face duhovnic îndemnând la a-și petrece viața duhovnicească călăuzit de darul și socotința Duhului Sfânt, dacă vrei „să ai un nume adevărat de duhovnic și să răspunzi cerinței”(15). Învăătura pe care a avut-o, mărturisește Cuviosul Nicodim „am

Prin folosirea de cuvinte simple și prea folositoare de suflet, a reușit să trezească în conștiința cititorului, cum să se întoarcă de la obiceiurile cele rele spre cele bune, căci numai prin astfel de obiceiuri ne vom mântui și se vor minuna păgânii și-L vor lauda pe Hristos cel crezut de creștini și puțin câte puțin se vor îndemna a crede în El.

Prof. Stanciu Nicoleta
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

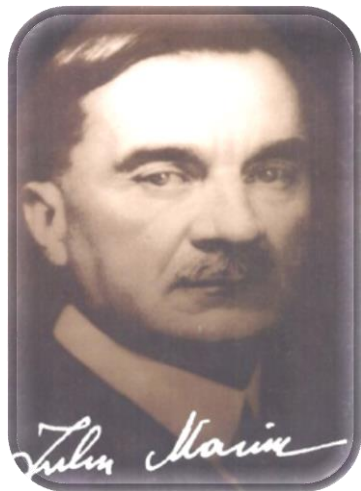
15 Idem „Carte foarte folositoare de suflet,, trad.Prof. Dr. Alexandru Elian,edit. Mitropoliei Banatului, Timisoara,1997,p.35

16 Idem, „Hristoitia,,, editura Buna Vestire,Bacău,1997,p.13

CALENDAR ISTORIC

S-a petrecut în ianuarie

8 ianuarie 1873

S-a născut la Bădăcin Iuliu Maniu, un veritabil exponent al mișcării de emancipare a românilor din Transilvania, care a avut un rol esențial în organizarea Marii Adunări de la Alba Iulia, în cadrul căreia s-a decis unirea Transilvaniei cu România. A deținut funcția de președinte al Consiliului Dirigent până la integrarea efectivă a Transilvaniei în hotarele României. În perioada interbelică a fost unul din iluștrii oameni politici ai României, dar a sfârșit tragic, în închisoarea Sighet, supus unor rele tratamente de torționarii regimului comunist.

S-a petrecut în februarie

2 februarie 1395

Este atestată documentar prima dată Cetatea Neamțului, în contextul expediției întreprinse de Sigismund de Luxemburg în Moldova. Cetatea a fost ridicată în timpul lui Petru Mușat și a fost redimensionată, mult mai bine fortificată în timpul lui Ștefan cel Mare care i-a înțeles foarte bine valoarea strategică și a transformat-o într-o veritabilă inexpugnabilă. Valențele defensive foarte eficiente ale Cetății Neamțului au fost dovedite în anul 1476, în timpul expediției desfășurate de însuși Mahomed al II-lea, al cărui atac asupra cetății a fost respins.

S-a petrecut în martie

12 martie 1938

S-a produs Anschluss-ul, anexarea Austriei la Germania nazistă. Acest act politico-militar era un pas important al demersurilor autorităților naziste de a încorpora în cel de-al Treilea Reich teritoriile locuite de o majoritatea germană, demersuri care, la rândul lor făceau parte din proiectul mai amplu al ideologiei naziste de a câștiga “spațiul vital” necesar evoluției optime a națiunii germane. Acțiunile Germaniei au fost rapide, profitând atât de neputința autorităților austriece, cât și de slaba și târzia reacție a Franței și a Angliei.

S-a petrecut în aprilie

1 aprilie 1941

A avut loc masacrul de la Fântâna Albă, localitate aflată în apropierea graniței sovieto-române, așa cum a fost ea stabilită în urma raptului teritorial săvârșit de URSS la 28 iunie 1940. De la începutul lunii ianuarie 1941 agențiile NKVD din Ucraina au lansat zvonul conform căruia românii din nordul Bucovinei, teritoriu aflat în componența Ucrainei, li se permite să se refugieze în România. În aceste condiții s-a alcătuit o coloană de aproximativ 3000 de români care, în nefasta zi de 1 aprilie, sărbătoare a Sfintelor Paști, s-au decis să pătrundă în România pe la Fântâna Albă. O bună parte a lor au fost secerăți de gloanțele grănicerilor sovietici, ceilalți fiind torturați și îngropați de vii în gropi comune.

S-a petrecut în mai

10 mai 1871

S-a încheiat tratatul de pace de la Frankfurt pe Main, între Germania imperială și Franța fostă imperială, prin care s-a pus capăt conflictului deschis (1870-1871) dintre Franța imperială și Confederația Germaniei de Nord creată în jurul Prusiei în urma războiului austro-prusac din anul 1866. Franța a suportat grele costuri din cauza imprudenței de a fi răspuns provocărilor bine “croite” de Bismarck. În plan teritorial și economic Franța suportă pierderi usturătoare prin cedarea provinciilor Alsacia și Lorena, precum și prin plata unei despăgubiri de război de 5 miliarde de franci – aur, iar în plan politic, o perioadă de izolare diplomatică de aproape un sfert de veac.

S-a petrecut în iunie

13-15 iunie 1990

A avut loc stingerea “fenomenului Piața Universității” din București. Acest fenomen a reprezentat prima formă de opoziție civilă împotriva forțelor cripto-comuniste care au preluat treptat puterea în România postdecembristă. Victoria coplesitoare obținută de F.S.N. în alegerile parlamentare și prezidențiale a determinat decizia forțelor guvernamentale de a înăbuși protestele care continuau. În 13-15 iunie 1990 are loc cea mai agresivă “mineriadă” din istoria postdecembristă care a avut ca efect zdruncinarea firavei democrații proaspăt instalate și o știrbire a imaginii externe a României.

„PE AICI NU SE TRECE!”

„Regiunea dintre Munții Vrancei și cotul Dunării la Galați e pământul cel mai însemnat pentru viața statului nostru. Aici e nodul vital al statului român; în toată întinderea pământului românesc nu e o regiune mai semnificativă din punct de vedere antropogeografic și istoric.”

Simion Mehedinți

Primul Război Mondial este strâns legat de numele Vrancei. Aici, în ținutul „Mioriței”, s-au dat cele mai puternice lupte, culminând cu marea bătălie de la Mărășești, din august 1917, când trupele germane, sub conducerea generalului A. von Mackensen, au suferit o amară înfrângere. Promisiunea solemnă „Pe aici nu se trece!” i-a făcut pe bravii ostași români de neclintit. Armata I română condusă de generalul Eremia Grigorescu, a plătit scump succesul obținut, pierzând peste 480 de ofițeri și peste 27.000 de soldați și gradați. Însă victoria obținută aici a avut un ecou răsunător în toată Europa. Eroismul soldaților români, care au pus mai presus de orice dragostea de țară, a uimit întreaga lume.

Două localități din Vrancea, Mărășești și Mărăști, au devenit repere de necontestat, deoarece luptele duse aici au influențat decisiv mersul istoriei.

La 4/17 august 1916, România a hotărât să intre în război de partea Antantei. Această decizie a fost una entuziastă, deoarece românii trăiau speranța eliberării teritoriilor naționale de sub stăpânirea austro-ungară. Însă, după aproximativ 6 luni de război, situația era una dezastruoasă, deoarece România a pierdut 2/3 din teritoriu, iar autoritățile și o parte a populației s-au retras în Moldova.

În ianuarie 1917, frontul se organizează în sudul Moldovei, de la Munții Sovejei, prin Panciu, Mărășești, până la Siret. Se impunea refacerea rapidă a armatei române, pentru a apăra ceea ce rămăsese neatins din teritoriul strămoșesc. Generalul francez Henri Berthelot a avut un rol esențial în reorganizarea ei.

Bătălia de la Mărășești a fost cea mai importantă și mai complexă operațiune militară desfășurată de armata română în timpul Primului Război Mondial. Însușind caracteristici atât de defensivă, de apărare și de menținere a liniei frontului, cât și de ofensivă, această bătălie a făcut dovada curajului și a determinării ostașilor români, care i-au impresionat până și pe oponenții germani. Luptele s-au desfășurat în perioada 24 iulie/6 august – 21 august/3 septembrie 1917. În prima zi, ofensiva germană a fost oprită la sud de Pădurea Prisaca. În ziua de 25 iulie, s-au

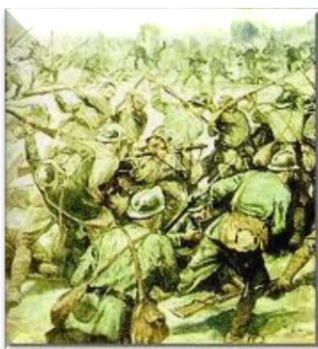
respins mai multe atacuri în zona Doaga, remarcându-se în mod deosebit Regimentul 32 Mircea, condus de maiorul Constantin Malamuceanu, care va intra în conștiința românilor drept „fantomele albe”.

Etapa a doua a bătăliei de la Mărășești a fost marcată de lupte crâncene. Un martor ocular va relata: *„În ziua de 6 august pe la 5 dimineața, inamicul dă drumul unui bombardament strașnic asupra pozițiilor noastre, prefăcând în praf tranșeele românești și castelul Negropontes; vița-de-vie sărea din pământ, împrăștiindu-se pe arătură(...) Mărășeștii încep să ardă pe la margine, gara se dărâmă pe jumătate, iar calea ferată e întoarsă complet pe dos de uraganul bombardamentului.”*¹⁷ Cea mai intensă bătălie s-a dus în arealul pădurii Răzoare pentru cota 100, care domina zona și asigura controlul ultimei terase spre Siret. Aici s-a remarcat compania de mitraliere condusă de Grigore Ignat, care, rezistând cu stoicism până la ultimul om, a întârziat avansarea inamicului, în vreme ce unitățile mari române au reușit să țină piept tuturor atacurilor.

În timpul acestor lupte s-a evidențiat și fetița de 12 ani, Măriuca Zaharia, care a înlocuit un observator de artilerie, doborât de un proiectil. A fost ucisă în timp ce transmitea informații prin telefon despre mișcarea trupelor germane.

Generalul Eremia Grigorescu va declara într-un ordin de zi: *„La Șușița și Siret ați năruit eforturile groaznice ale sălbaticului dușman, dovedind lumii odată mai mult că „nici pe aici nu se trece.” Aici cunosc generalul german Mackensen ce este înfrângerea. Mărășeștii fu mormântul iluziilor germane.”*¹⁸

După o pauză de opt zile, ultima parte a bătăliei a fost marcată de respingerea trupelor inamice. Acum a căzut în luptă Ecaterina Teodoroiu, eroina de la Jiu. Trupele germane au fost înfrânte, iar pierderile lor, însemnate.

Bătălia de la Mărășești a durat 28 de zile, dintre care 15 au fost de luptă, iar 13 de acalmie relativă. În timpul confruntărilor, Armata I română a pierdut 27.410 oameni – anume 16% din efectivul trupelor române la începutul luptelor – dintre care 5.125 de morți, 9.818 de dispăruți și 12.467 de răniți. Armata IV rusă a

¹⁷ George Cornea, *Simfonia morții*, în vol. *Pe aici nu se trece. Mărturii. Amintiri*, pag. 218

¹⁸ Mărăști, Mărășești, Oituz. Documente militare, pag. 334-335

suferit și ea pierderi umane semnificative, approximate la 25.650 de oameni – 7.083 de morți, 10.400 de răniți și 8.167 de dispăruți. În tabăra germană, Armata IX a totalizat un număr cuprins între 60.000-65.000 de oameni morți, răniți și dispăruți.

Dată fiind importanța istorică deosebită a Bătăliei de la Mărășești, oamenii politici și personalitățile de seamă ale culturii române văd necesitatea proiectării unui monument care să amintească tuturor generațiilor viitoare de sacrificiile săvârșite pe front de către bravii ostași români, inițiativă aparținând *Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române*. Astfel, după Congresul din 8 iunie 1918, desfășurat în Senatul României în București, s-a constituit un comitet alcătuit din marile nume ale vremii, printre acestea numărându-se Nicolae Iorga, generalul C.Cristescu, inginerul C.Balș, Principesa Alexandrina Gr. Cantacuzino, împuternicit cu coordonarea acțiunilor necesare construirii Mausoleului de la Mărășești. Acesta a fost primul pas spre ceea ce avea să devină unul dintre cele mai importante monumente din Europa. Opinia generală afirmă că mausoleul are o poziție strategică, precum au avut trupele române în răsunătoarele bătălii care le-au ajutat să cucerească gloria. Începuturile României moderne sunt surprinse în toate elementele ce alcătuiesc monumentul, de la basoreliefuri și picturi, până la comunicate de pe front și articole de ziar sau diverse exponate ce amintesc de strădaniile soldaților români de a-și apăra și întregi țara.

Bătălia de la Mărășești, condusă de generalul Alexandru Averescu, s-a concentrat pe o zonă întinsă pe 35 de kilometri. Ea a constituit un moment de cotitură în desfășurarea acțiunilor militare din Primul Război Mondial, dar și o victorie care a ridicat moralul ostașilor noștri. Tenacitatea lor, abilitățile strategice extraordinare ale ofițerilor, precum și implicarea localnicilor, care au furnizat informații prețioase despre inamic au contribuit, în mod esențial, la înfrângerea trupelor inamice.

Generalul a avut la dispoziția sa două comandamente de corp de armată, patru divizii de infanterie și o brigadă de cavalerie. Atacul a fost ordonat pe 24 iulie, după ce armata română reușise să dezorganizeze o parte din fortificațiile germane. În prima zi a ofensivei, trupele române au produs o spărtura largă de 10 km în frontul Diviziei 218 Infanterie germană, capturând 1500 de prizonieri. Divizia 15 Infanterie rusă, aflată la joncțiunea cu Armata 4 rusă, a cucerit dealul Momâia, unde a luat 500 de prizonieri.

În timpul bătăliei de la Mărăști s-a realizat cel mai înalt ritm mediu zilnic de ofensivă din anul 1917 înregistrat pe teatrul de operațiuni european de partea aliată.

Știm că istoria caută permanent să ofere modele și să stimuleze interesul, dezvoltând spiritul patriotic al unui popor. La o privire atentă asupra trecutului românilor, se disting nu doar evenimente tragice, traume, ci și victorii care trezesc în memoria colectivă sentimentul de mândrie, de unde necesitatea identificării între membrii aceleiași societăți, prin prisma unor trăsături precum curajul, devotamentul față de țară, apărarea libertății, respectul, acestea caracterizând eroii ce au reușit să obțină răsunătoarele succese din Primul Război Mondial, în bătăliile din vara anului 1917 de la Mărăști, Mărășești și Oituz. Pentru a nu fi uitați, pierduți în negura timpului, în cinstea acestor personalități s-au ridicat monumente impunătoare, care amintesc de vitejia lor, dar, mai ales, de rolul esențial avut în construcția istorică râvnită timp de secole întregi, numită România Mare, aspirația tuturor românilor din provinciile separate ale țării. Acestor construcții grandioase, care îi înscrie în eternitate, li se adaugă recunoștința vie a unui **popor care trăiește astăzi, pentru că Ei au murit ieri.**

Bibliografie selectivă:

- Broșura *Mărășești - Mausoleul Eroilor Neamului*, publicat de Muzeul Vrancea, Focșani, 2006
- *România în anii primului război mondial*, vol 2, Editura Militară, București, 1987
- *Mărăști, Mărășești, Oituz*, Editura Militară, București, 1967
- Căzănișteanu, Constantin (coordonator), *Pe aici nu se trece. Mărturii. Amintiri*, Editura Albatros, București, 1982
- Ion, Stănel, *Monografia istorică a localității Mărășești*, Editura Andrew, Focșani, 2007

Alexandra Olteanu, Liviu Dumitrache, clasa a XI-a B
Prof. coord. Iuliana Canae
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

**CONTRIBUȚII PRIVIND ACTIVITATEA EROULUI
MARTIR ȘTEFANACHE SĂCĂLUȘ
ÎN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL
(1916 - 1917)**

În vara anului 1914 izbucnește Primul Război Mondial, pretextul constituindu-l atentatul de la Sarajevo, soldat cu asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand, succesor la tronul Austro-Ungariei și a soției sale Sofia. Adevărata cauză a războiului a fost însă conflictul de interese politico-economice dintre Marile Puteri. Acestea erau grupate în două mari blocuri militare. Pe de o parte, Franța, Anglia și Rusia puseseră bazele Antantei (Tripla Înțelegere); pe de altă parte, Germania și Austro-Ungaria alcătuiau blocul Puterilor Centrale.¹ În acel moment, România

avea încheiată o alianță cu Austro-Ungaria încă din 1883 cu caracter defensiv. În ciuda acestui fapt, România s-a declarat neutră, neputând fi de acord ca Austro-Ungaria să mai fie stăpână pe pământ românesc. Înainte de izbucnirea conflagrației însă, guvernul liberal demarase procesul de schimbare a sensului în politica externă românească, în vederea desăvârșirii procesului de realizare a statului național unitar. Aceasta însemna, însă, încheierea unei alianțe cu Antanta, fapt care avea să se producă abia peste doi ani, la 17 august 1916. Prin acest tratat, Antanta recunoștea legitimitatea Unirii cu România a Bucovinei, Transilvaniei și Banatului. A urmat intrarea României în război pe 27 august 1916, soldată cu trecerea Carpaților de către armata română.

Arthur Văitoianu, în 1923 a mărturisit că a fost nevoit să ajungă în Munții Vrancei înainte de război pentru a face cercetări. A dormit numeroase nopți în casele unor conți maghiari, pe valea râului Negru și pe latura dinspre nord a munților Vrancei și a avut ajutor de la locuitorii vrânceni. De pe atunci făcuse cunoștință, mai îndeaproape cu câțiva dintre ei, dintre care cu Vasile Chilian și Toma Cotea din Vidra, Dumitrache Pantazică din Tichiriș și Ștefanache Săcăluș din Păulești. Aceștia au promis că vor ajuta oștirea română dacă va ajunge la ananghie. În prima etapă a operațiunilor militare, după un iureș inițial, armata română a fost nevoită să se retragă, pe rând, din Transilvania și din jumătatea de sud a țării, ca urmare a efectivelor reduse, a echipamentului de luptă inferior inamicului și - nu în ultimul rând - datorită neacordării ajutorului promis de Antantă. Urmează retragerea armatei române în Moldova, frontul

stabilizându-se în sudul acestei provincii istorice. În decembrie 1916, județul Putna devine teatru de război, Focșaniul este ocupat pe 25 decembrie de către armatele germane și austro-ungare.

După bătălia de la Cașin (25 decembrie 1916 - 7 ianuarie 1917) se stabilizează frontul românesc între Carpați și zona Focșani Nămolosa. Frontul străbătea ținutul Vrancei pe la nord, trecea din Valea Șușitei în Valea Putnei, iar de la Movileni urma când malul stâng, când malul drept al Siretului până la vărsarea lui în Dunăre. În zona montană, de sectorul Dorna - Cașin răspundea Armata a 9-a rusă, de sectorul Cașin-Irești, Armata a 2-a română, iar de cel cuprins între Irești până la Dunăre, de-a lungul Putnei și Siretului - Armatele a 4-a și a 6-a ruse. Frontul împărțea județul în două zone, 50 de comune intrând în interiorul ocupat, restul de 30 alcătuind teritoriul controlat de armatele română și rusă. În regiunea Vrancei se hotărâse în 1916 o rezistență decisivă a trupelor române care aveau însă neapărată nevoie de informatori pentru a le ține la curent cu fiecare mișcare plănuită de inamic.

Aceasta însemna alcătuirea unei adevărate rețele care să strângă și să transmită informațiile referitoare la localizarea, înzestrarea și planurile armatei adverse. Totodată, aceeași rețea trebuia să se ocupe și de trecerea în teritoriul românesc rămas neocupat a prizonierilor români evadați din lagărele dușmane, a celor rătați și a civililor care nu mai suportau samavolniciile inamicului. Era absolută nevoie de concursul locuitorilor din teritoriul ocupat. Trebuiau suflete

încălzite de cel mai înalt patriotism care să-și riște viața spre a-și servi țara și anume: Vasile Chilian și Toma Cotea din Vidra, Dumitrache Pantazică din Tichiriș și Ștefanache Săcăluș din Păulești și alții s-au oferit cu totul dezinteresați să servească scopul urmărit, motiv pentru care au rămas înapoia liniei de front. Ei au organizat o serie întreagă de bordeie - adăposturi în munții Buzăului și Vrancei, unde se

adăposteau prizonierii noștri, oameni de trupă și ofițeri care căutau să reintre în rândurile oștirii. În dreptul orașelului Vidra și alte localități, Chilian împreună cu ceilalți făceau posibilă reintrarea în rândurile noastre a acestor ofițeri și oamenilor lor de trupă, iar soțiile lor le cărau merinde în ascunzători. Odată format nucleul grupului, Vasile Chilian, om înstărit din Vidra, devine liderul acestuia, a trecut la extinderea sa, transformându-l într-o adevărată rețea, apelând la mulți vrânceni. Doar astfel s-au putut culege foarte multe informații despre inamic și realiza și transmite scheme ale dispozitivelor acestora, în perioada decembrie 1916 – iunie 1917. În

calitate de membru al grupului Chilian și de colaborator direct al liderului acestuia, Ștefanache Săcăluș a venit în contact direct sau indirect cu o serie întreagă de patrioți din Vrancea și din afara ei. Trecerea ostașilor români evadați din lagăre, rătați ori întârziați în timpul retragerii de la finele anului 1916 în Moldova, rămasă neocupată de inamic, a însemnat activitatea cea mai importantă desfășurată de Ștefanache Săcăluș. Din localitățile buzoiene mai sus menționate, grupurile de militari ajungeau la Păulești, de unde erau preluate de acesta și îndreptate pe ruta Paltin-Colacu-Tichiriș, unde oamenii lui Vasile Chilian îi ajutau să treacă frontul. În permanență, ostașilor români li s-a asigurat adăpost, hrană și medicamente, ținându-se cont de faptul că străbăteau peste 100 km de drum dificil, numai de deal și de munte.

Vasile Chilian și Ștefanache Săcăluș au găsit o cale de transmitere a informațiilor pe cât de ingenioasă, pe atât de eficace. Ea se baza pe o serie de semne convenționale, putându-se astăzi vorbi despre un limbaj " al cergilor " sau, mai bine zis, de un " cod" al lor, în funcție de culoare, înșiruire și așezare pe gard, pe prispă sau pe sârmă, totul având un înțeles dinainte stabilit, descifrat de armata română, aflată nu atât de departe ca să nu le poată observa. Se putea ști astfel când și cum germanii pregăteau atacul sau cât timp stăteau în expectativă. Modalitatea de comunicare a avut un randament recunoscut până și de inamic, care afirma că cergile au jucat rolul unui post de radio. În urma unei întâmplări nefericite în data de 21 mai 1917 , în urma căreia grupul Chilian a fost deconspirat, este legată de încercarea eșuată de trecere a frontierei de către mai mulți militari și civili conduși de căpitanul (ulterior generalul) Barbu Pârâianu. Trecerea s-a încercat tot noaptea, pe sub podul Vidrei, ajungând până la vreo sută de metri de vărsătura pârâului Saca, ce vine de la Irești, unde era poziția frontului românesc, când Plutonierul Gheorghiu, gata să se înece la o adâncitură a apei a început să strige: «văleu, mă înece».

Patrurile germane atrase de zgomot și temându-se de vreun pericol din apă, se retrag pentru moment, apoi se înapoiază întărite, înconjoară locul unde s-a auzit zgomotul și prin aruncări de grenade îl forțează să iasă afară. Locotenentul Popescu este atins de o grenadă și după ieșirea din apă moare. Vreo doi subofițeri au reușit să fugă înapoi, scăpând astfel din mâinile nemților. În fine, există și opinii conform cărora asupra locotenentului Popescu s-ar fi găsit de către germani punga de gutapercă în care Chilian a pus o serie de hărți semnate de el, note, schițe, scrisori. La scurt timp după accident, conform unui plan dinainte stabilit, două obuze trimise de artileria română cad în apropierea Primăriei din Vidra. Vasile Chilian află astfel că s-a întâmplat nenorocirea și că trebuie să-i anunțe pe colaboratori să distrugă orice hârtie probatoare pentru

activitatea lor. În noaptea de 24 mai au fost arestați, după percheziționare, cei patru membri ai grupului Chilian - Vasile Chilian, Toma Cotea, Dumitru Pantazică și Ștefanache Săcăluș - împreună cu soțiile lor. Inițial au fost duși în lagărul militar de la Odobești, iar apoi la Arestul Preventiv din Focșani. Valul arestărilor a continuat fulgerător în întreaga Vrance, ajungându-se chiar la 50 de asemenea cazuri. Multe arestări s-au făcut și în comunele buzoiene, fiind vizați toți cei care au colaborat cu grupul Chilian. Au fost clipe deosebit de groaznice, ei nu se așteptau decât la moarte - și apoi nici nu știau nimic precis de soarta ce li se hotărăște și de direcția unde îi va duce. Pretutindeni însă s-a răspândit zvonul că au și fost împușcați.

Ancheta efectuată din ordinul Curții Marțiale și Diviziei 89 Infanterie germană a ținut foarte mult timp, nu mai puțin de 70 de zile, periodic descoperindu-se noi și noi cazuri de persoane implicate în dubla activitate a grupului Chilian - spionaj și trecerea ilegală a frontierei. Târziu au realizat germanii că stăteau, de fapt, pe un adevărat butoi de pulbere. Tocmai de aceea, în timpul procesului au acuzat membrii grupului Chilian de dezastrul ce se prefigura la Mărășești, spunând că au pierdut 100.000 de oameni din cauza lor. Au fost, așadar, zeci de zile de cercetări, confruntări, interogatorii și chinuri groaznice, fizice și psihice pentru vrânceni. În fiecare noapte erau ridicați de la casele lor bărbați, femei, copii chiar, fără nici o explicație. La un moment dat, numărul acestora atinsese cote impresionante - peste 200 de persoane. După mai bine de o lună de la declanșarea anchetei, se strânseseră deja patru dosare voluminoase de investigații și capete de acuzare. La început,

judecându-se în grabă, procesul s-a soldat cu sentințe considerate de Înalțul Comandament German mult prea blânde și incomplete. A fost așadar pus din nou pe rol la 27 iulie 1917, de această dată procesul a durat trei zile. Sentințele au fost urgentate de evenimentele de pe frontul aflat atât de aproape, germanii începând să fie tot mai nesiguri și agitați. Ștefanache Săcăluș, împreună cu Vasile Chilian, Toma Cotea, Dumitru Pantazică și sergentul Vasile Gălățeanu au fost condamnați la moarte prin împușcare pentru înaltă trădare și spionaj. Soțiile eroilor, Ioana Săcăluș, Clemansa Chilian, Ioana Cotea și Stanca Pantazică au executat pedeapsa în trei închisori: Râmnicu Sărat, Buzău și Jilava. La aflarea sentinței capitale toți plâneau.

Într-o zi de miercuri, 29 august 1917, comandantul Arestului îi înștiințează pe cei cinci condamnați la moarte că a doua zi la ora 4 dimineața li se va aplica pedeapsa capitală. Ultima noapte de detenție a fost cumplită pentru fiecare dintre ei. La capul fiecăruia dintre condamnați, nemții au aprins câte o lumânare, ca singuri să-și facă priveghiul fiind vii. A doua zi, joi, 30 august 1917, la ora trei, preotul îi mărturisește și îi spovedește. Peste o oră, îmbrăcați foarte sumar, sunt legați doi câte doi de mâini și suiți în duba ce-i aștepta în fața Arestului. Gărzile îi duc la poligonul de tragere al Garnizoanei Focșani. După ce-și sapă fiecare groapa sunt legați fiecare de câte un par. După ce sunt legați și la ochi, urmează cele mai cumplite clipe, cele de așteptare. După o oră de așteptare, doctorul și procurorul sosesc, se așază armata în rând și se comandă câte o salvă de șapte focuri în pieptul fiecăruia care au făcut ca cei patru vrânceni să se înmoaie și să se aplece spre pământul care l-au iubit așa de mult și pentru care se sacrificau, asemenea unor stejari, loviți năprasnic de trăsnet, cei care luptaseră pentru viața altora, uitând-o pe a lor, zăceau acum la pământ, fără viață, dar cu ochii deschiși, ca și cum ar fi privit soarele. Au fost apoi îngropați în curtea Cazărmii Regimentului 10 Dorobanți Putna. Moartea lor însă a înnobilit din nou vechea țară a Vrancei și amintirea eroismului acestor vrânceni strălucește și va străluci de-a pururi ca o nestemată pe fruntea acestui colț de țară.

Bibliografie:

1. Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, *Scurtă istorie a românilor*, București, 1977, p. 249
2. Monitorul Oficial, *Dezbaterile Adunării Naționale Constituante a Deputaților*, nr. 36, 21 martie 1923, Adunarea Deputaților, Sesiunea Ordinară 1922 - 1923, Ședința de marți, 20 februarie 1923, p. 879
3. I. Bodunescu, I. Rusu - Șirianu, *Descifrarea unei istorii necunoscute*, Editura Militară, București, 1973, p. 332
4. Radu Macovei, *Însemnările lui - cu privire la executarea de către nemți a lui Vasile Chilian și a celorlalți patru vrânceni*, în "Atacul", anul II, nr. 20, luni, 15 aprilie 1935, p. 2

Maria Gabriela Corț, clasa a X-a D
Prof. coord. Stanciu Nicoleta
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Ce a însemnat comunismul pentru familia mea?

Privesc în jurul meu și nu reușesc să-mi anihilez senzația unui trai într-o lume neantizată din punct de vedere afectiv. Merg pe stradă cu speranța că-mi voi ordona gândurile învălmășite ce-mi macină liniștea, însă nu reușesc și ajung acasă mai curând răstălmăcind, decât tălmăcind acele mesaje pe care le-am prins din zbor de la semenii mei, mesaje care păreau, pentru o frântură de secundă, a mă ajuta să-mi limpezesc mintea și inima. Constat cu stupeoare că m-am născut într-o lume agresivă ce doerște să mă supună unui model, un nou pat al lui Procust, pentru că existența unui popor ai cărui membri sunt trași la indigo este mai ușor de controlat. Consecințele acestei supunerii se citesc pe fețele oamenilor ce par tot mai triști pe zi ce trece, purtând o expresie rece pe chipul brăzdat de fiecare eșec în a atinge un vis mult așteptat și cu ochii încă ageri asemenea unui leu ce își pândește viitoarea hrană cu interes.

Am ocazia de a interacționa cu persoane de ale căror figuri sunt atașate mii de măști suprapuse una peste alta, încât ajung să fur o bucătică de acolo, una de dincolo, luând astfel proporțiile unui puzzle construit din piese stricate. Mă întreb atunci, dacă nu cumva sunt creația unor păpușari care mă manevrează după bunul plac, care, în mod conștient sau din nepăsare, îmi distrug visele, care mă aruncă într-o realitate cruntă pe care nu vreau să o experimentez. Mă întreb, nu fără a fi străbătută de frisoane: există eul meu cu adevărat? Totuși, așa cum René Descartes spunea, *cuget, deci exist*, faptul că îmi pun la îndoială ființa ce pare că nu îmi mai aparține, mă face să mă simt om într-o lume plină de roboți. *Cuget* faptul că lupta aceasta nebună după putere și egoismul oamenilor înverșunați unii pe alții își are rădăcina într-un trecut nu foarte îndepărtat, ce pare că se apropie iar de secolul nostru.

De-a lungul evoluției noastre ca popor, am trecut prin mai multe perioade decisive. E interesant cum o semnătură, o alegere luată spontan, un țipăt, o întârziere, ba chiar și o moarte, poate face diferența dintre pace și război. De la cele mai neînsemnate conflicte interioare, oamenii au creat o adevărată tragedie și au rescris istoria în nenumărate feluri. Pentru fiecare perioadă de armonie s-a plătit cu lacrimi, sânge, morți, un preț mult prea greu de suportat pentru cei ale căror percepții cotidiene nu se leagă de ideea războiului. Acești plătitori au privit neputincioși cum familiile le sunt luate de sub ochi, cum căminul le este distrus și au rămas doar cu gustul amar al unor povești repetate la nesfârșit.

Istoria este un șir lung de momente în care oamenii au fost apăsați, chiar striviți, în cele mai oribile feluri, de conducători vremelnici ale căror putere de înțelegere și compasiune au fost infime, dacă nu inexistente. S-a răspândit concepția greșită că dacă dai dovadă de suflet, nu ai autoritate. De aceea, puterea a stat adesea în niște mâini egoiste, însetate de dorința de a ucide bunătatea, naivitatea, fericirea unui popor ce nu spera decât la un trai decent și la propria libertate de alegere. Printr-o asemenea paradigmă istorică a trecut recent societatea românească. În momentul în care a conștientizat că adevărata bătălie nu se dă pe câmpul de luptă, ci în birourile unor oameni influenți, poporul român și-a acceptat soarta și s-a instalat la putere partidul comunist.

Comunismul, în sens generic, reprezintă o ideologie ce a alimentat un stat atotputernic și totalitar, în care oamenii nu au dreptul să dețină mai mult decât li se permite, și care are scopul

de a realiza o societate așa-zis egalitară. În sens concret, se concentrează în jurul acestui termen vieți sărăcăcioase, oameni limitați din punct de vedere al cunoștințelor, cu teama în suflet pentru ziua de mâine.

Ce a însemnat comunismul pentru mine? Pentru un suflet însetat de libertate, pentru o conștiință independentă, pentru o personalitate extrovertită, pentru o persoană care nu se lasă călcată în picioare și căreia nu i se poate interzice dreptul de a-și exprima părerea, nu poate însemna decât o perioadă înfrigorată.

regimului Ceaușescu nu a fost percepută la adevărata dimensiune. Pentru bunica, o femeie aflată încă la a doua vârstă, comunismul a reprezentat o perioadă acceptabilă din punct de vedere material. Ea susține că deși oamenii nu dispuneau de alimente de tot soiul și chiar dacă pentru unele erau nevoiți să stea ore întregi la coadă, nimeni nu "murea de foame". Era mulțumită de faptul că avea un loc de muncă, avea o casă, ceea ce îi conferea un real sentiment de siguranță și că în fiecare lună "punea bani deoparte".

Îmi place să compar perspectivele copiilor din vremea aceea și viziunile lor ca adulți în ziua de azi. Ce a însemnat acest sistem politic pentru un copil? Crescută într-o familie în care existau persoane cu handicap, mătușa mea a renunțat la liceul din Slobozia și, la vârsta de doar 16 ani, s-a angajat. Susținea că a avut un trai mai mult decât decent, că era fericită, că nu simțea lipsurile și nu o interesa politica. Îi plăcea să învețe, mergea cu mare drag la școală și îi admira pe profesorii a căror atenție era focalizată numai pe elevi. De asemenea, îmi povestea cu nostalgie despre diferențele dintre sistemul medical de atunci și cel mult mai corupt de astăzi, afirmând că "doctorii se uitau diferit la tine", că erau destul de mulți medici care empatizau cu bolnavii și nu urmăreau câștigul material cu orice preț.

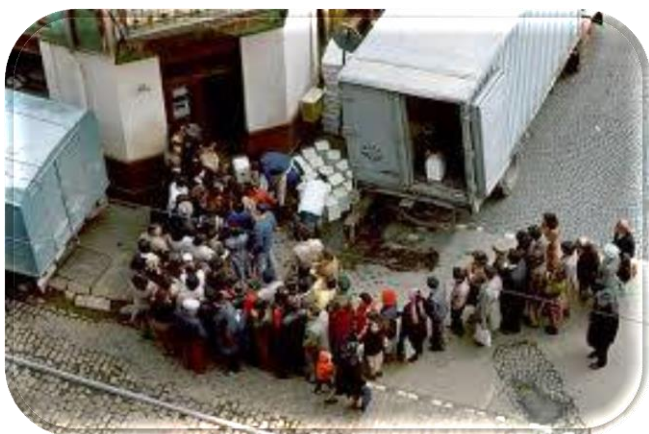
Cu ochii scăldați în lacrimi îmi evoca modestia oamenilor și constata cu buzele strânse privirea mea contrariată. Nu înțelegeam cum de o femeie atât de deschisă la minte poate avea o părere întru totul pozitivă despre ceea ce a însemnat comunismul, având în vedere că există victime ale căror familii încă le plâng, încă le duc dorul. Mi-a răspuns că ar fi ipocrit din partea ei să se compătimească sau să judece un regim care i-a oferit mai mult decât avea nevoie, chiar și în cazul în care conducătorii săvârșeau acțiuni atât de dăunătoare. Din cauza puternicului atașament față de un asemenea regim și a atitudinii ironice față de cei care critică

Ce a însemnat comunismul pentru familia mea? Fiecare familie de români își are propria istorisire în ceea ce privește perioada comunistă. Chiar dacă în România comunismul s-a resimțit ca un război tacit sau explicit între conducătorii orbiți de propriile interese și oamenii înfricoșați să vorbească, în anumite regiuni oamenii au trăit destul de liniștiți, de parcă erau ruși de acele timpuri. Din fericire pentru ei, în satul în care bunicii și părinții mei își duc veacul, duritatea

dictatura cEAUȘISTĂ, i se spune "colonista", ca pe un derivat al cuvântului comunist. Lesne de înțeles, ea reprezintă tipul de persoană care susține acest sistem politic în continuare și care consideră că ar trebui implementat din nou.

Cu totul alta este percepția tatălui meu despre „epoca cEAUȘISTĂ”. El a fost conștient, atât în copilărie, cât și în adolescență, în tinerețe de inechitatea regimului comunist. Deși locuitori ai aceleași țări și aparținători ai unui stat cu pretenții egalitare, existau destui oameni avuți care se perindau pe străzile marilor orașe, care dispuneau de un confort care depășea mult standardul de viață al omului obișnuit și, cel mai important, nu duceau lipsa mâncării. Fiindu-le interzis să discute pe seama factorilor ce determinau aceste diferențieri, oamenii ignorau cu bună știință fenomenul, însă copiii, curioși, înregistrau fiecare detaliu în parte. Aceste amănunte dădeau, în timp, greutate traumelor suferite. Îmi amintesc, în acest context, o discuție avută cu tatăl meu, pornită de la ideea că resimțea sărăcia din jurul lui. L-am întrebat cum ar putea ca cineva să conștientizeze lipsa unui lucru în cazul în care nu l-a avut niciodată, iar el mi-a răspuns calm, ca unui copil nerăbdător să-și primească jucăria: *pentru că alții îl aveau*. Tatăl meu a avut atât norocul cât și ghinionul de a se naște într-o familie numeroasă, cu cinci frați. Spun noroc din perspectiva cunoștințelor pe care le-a dobândit prin experiențele fraților mai mari și a sprijinului necondiționat din partea tuturor. Consider că una dintre cele mai speciale atribute ale familiei românești din a doua jumătate a secolului XX a fost iubirea sinceră pe care membrii acesteia și-o purtau în ciuda sărăciei, a constrângerii și a împilării la care erau supuși. Ghinionul, conform celebrei expresii „iubirea trece prin stomac”, consta în faptul că numărul mare al membrilor familiei făcea sărăcia mai aspră. Faptul că un copil conștientiza realitatea dură în care trăia îi micșora șansele de a se bucura de o copilărie liniștită, fără sentimentul prematur al răspunderii, al grijilor vieții. Comunismul a furat în primul rând bucuria pură și naivitatea din ochii unui țănc. Tatăl meu îmi povestea adesea că în ingenuitatea sa își imagina că realitățile urâte pe care le trăia erau doar o mască pe care adulții și-o asumau pentru a se testa unii pe alții sau că era un fel de joc, un nivel de care trebuia să treacă pentru a ajunge în lumea lui de vis. Astfel de gânduri mențineau un copil de zece ani pe linia de plutire, ajutându-l să ignore evidențele unei realități neplăcute. Pe vremea aceea, nu realiza pe deplin adevărata semnificație a coerciției aplicate de persoanele care reprezentau statul. În definitiv, ce ar fi putut să înțeleagă un băiețel din șoaptele vecinilor care se opreau de fiecare dată când apărea, din poza unui conducător care trona pe pereții școlilor și ai altor instituții publice, privindu-și supușii cu mândrie, din tremurul din glasul mamei când copilul cerea explicații sau puneă întrebări „periculoase”? România era îmbrăcată într-o mantie neagră a fricii.

poveste. Tata are vagi și puține amintiri legate de comunicarea frecventă cu părinții lui care erau

Tata îmi relatează că nici acum, după trecerea anilor, nu a purtat o conversație cu mama sa despre greutățile prin care a trecut, din cauza spaimei care s-a instalat în oasele-i chinuite de bătrânețe. Femeia se trezea cu noaptea-n cap să stea la coadă pentru mâncare; din cauza faptului că trăia într-un sat de la periferia orașului se întâmpla să ajungă mai târziu și așteptarea să fie mai lungă. Erau zile în care, ajungând acasă târziu, își vedea copiii deja adormiți, fără glasul mamei care să le istorisească o

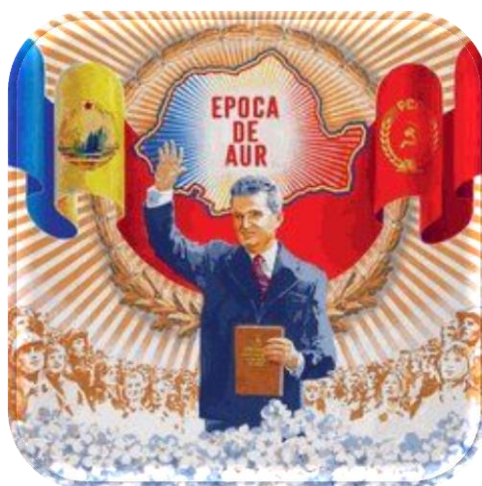
mult prea ocupați să le ofere „hrana cea de toate zilele”. Când mâncarea nu era de ajuns, se micșorau porțiile. Copiii aveau prioritate, în timp ce adulții se culcau cu stomacurile intonând cântecul trist al foamei. Dintr-un colț al camerei, el și frații lui observau cum părinților li se topea carnea de pe oase, pe zi ce trecea, însă păstrau tăcerea. Ce ar fi putut schimba o mână de om? Dincolo de toate, erau fericiți pentru că se aveau. Formau o familie și asta părea să fie tot ceea ce contează. Iluzia bătrânilor că a doua zi va fi mai bine le oferea un gram de liniște sufletească, chiar dacă aveau impresia că prin acest gând păcătuiau, fiindcă se amăgeau pe ei și pe cei apropiați. Se simțeau nesiguri de propriile percepții - nu aveau voie să gândească – și, mai grav, îndepărtau întrebările menite să le deschidă ochii.

Privind în urmă, părerile tatălui meu- copil prind un caracter veridic și își demonstrează valoarea. La doar 40 de pași-ani impregnați pe acest pământ, este convins că are experiența și maturitatea necesare unei percepții corecte despre viața trăită în anii amari ai comunismului. Conștientizează pe deplin că reprezintă o generație care și-a găsit fericirea prin prisma lucrurilor mici, ca să-și facă viața suportabilă. Ce a însemnat comunismul pentru un bărbat ca tatăl meu?

Abrutizarea maselor de oameni, îndoctrinarea încă din clasele primare, represalii și sărăcie. Cuvinte dure pentru un regim ce dorea a mulțumi fiecare categorie de oameni. Nu lipsa televizorului, a radioului sau a electrocasnicilor îl deranja, cât absența discuțiilor libere, a acțiunilor spontane, a unei relații deschise cu părinții lui. Recunoaște că se simțea uneori neputincios în fața realității care îi impunea să accepte ceea ce i se oferea, fără a-și putea asuma dreptul de a primi ceea ce considera de cuviință.

Faptul că suntem ființe umane și că ne definim printr-un eu unic în univers, face ca părerile să fie împărțite, trăirile noastre diferite. Chiar dacă poveștile par asemănătoare din punctul de vedere al personajelor sau al firului narativ urmărit, ceea ce ne diferențiază este modul în care răspundem în fața stimulilor, senzațiile care ne încearcă sufletul și licărul din ochi care demonstrează ardoarea cu care este trăită. Fiecare familie de români din perioada comunistă păstrează o istorisire în cuferele cu amintiri: unul dintre cufere este larg deschis, ca un jurnal împărțit vizitatorilor, iar celălalt, întunecat ca o taină bine ascunsă. Se spune că ceea ce nu știi nu te rănește, ceea ce lași îngropat nu te afectează. Povestea vieții tatălui meu este un crâmpei din viața poporului român și reflectă o concepție importantă: regimul comunist a fost un regim criminal și, de aceea, dispariția lui nu trebuie regrețată.

Secolul XX a construit caractere puternice, menite să răzbată peste orice greutate. A legat, în cadrul aceluiași popor, oameni sinceri, frumoși, de persoane ale căror interese erau mârșave. Totuși, perioada comunistă nu a reprezentat doar o serie de execuții și constrângeri în masă, ci și timpul marilor artiști care au înfrumusețat lumea prin transpunerea sufletului lor în lucrări. De la scriitori ca Marin Preda sau poeți ca Nichita Stănescu, până la regizori precum Liviu Ciulei sau Sergiu Nicolaescu, au arătat lumii un exemplu divin despre ce înseamnă să fii liber cu adevărat: să nu îți lași eul să fie condamnat la o statornicire în exilul ignoranței. Ceea ce mai îndulcește regimul este faptul că pe lângă atât de multe părți negative au existat și părți bune. Printre puținele beneficii se numără cele culturale: introducerea învățământului gratuit, obligativitatea celor zece clase de studiu, calitatea învățământului universitar, înregistrându-se în

această perioadă o intelectualitate de înaltă ținută. Și faptul că fiecărei persoane i se oferea un loc de muncă este un alt punct forte care e susceptibil de a stârni o anumită nostalgie în raport cu „epoca de aur”. Însă o întrebare își face simțită prezența în mod obsesiv: nu este oare prețul plătit prea mare pentru aceste avantaje neîndoielnice?

Experiența comunismului pentru familia mea întregeste experiența comunistă a milioane de români din acea perioadă. Comunismul nu i-a atins numai pe părinții și pe bunicii mei; nu a acționat împotriva unui mic oraș; nu s-a mărginit la mine sau la tine. Acest regim politic a cuprins o masă de oameni înfricoșați, obligați să se acomodeze unui trai pe care cei mei mulți nu-l doreau.

Pentru o generație ca a mea, care cere tot mai multe de la societate, comunismul, așa cum numele îl caracterizează, a fost o barieră în afirmarea adevăratelor valori. Sunt de părere că această perioadă a creat oameni egoiști, frustrați, traumatizați din cauza lucrurilor cărora le-au dus lipsa, suflete chinuite pe pielea cărora rămân cicatrizate amintiri dureroase. E cât se poate de evident că aspectele hidoase, contorsionate ale societății în care trăim sunt moștenirea unui regim care a supt vlaga unui

popor și i-a deturnat rosturile.

E imposibil să nu mă întreb: ce s-ar fi întâmplat dacă România nu ar fi traversat un asemenea regim politic? Am fi fost mai buni, mai fericiți? Am fi găsit alte soluții la provocările lumii contemporane? Sunt curiozități care ating generațiile actuale, dar fără a avea un răspuns concret sau plauzibil.

Eu nu am trăit în această perioadă comunistă. Nu cunosc semnificația de atunci a unor termeni precum „a impune”, „a tortura” sau „a tăcea”. Însă auzind poveștile cutremurătoare ale oamenilor despre ce a însemnat o lume condusă de acest partid, pot afirma cu tărie: EU NU SUNT UN TOVARĂȘ.

**Potîrniche Violeta, clasa a IX-a F,
Prof. coord. Hrușcovich Elena
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani**

Perle...de la alții...

"Nici nu știu care e treaba cu războaiele cu turci ruși și nemți că ieșu tot aud că unguri e obraznici și ne fac probleme"

"Dacă nu era Mihai Viteazu să facă el România cu mânuțele lui cum l-a tăiat capu, și bine la tăiat, nu aveau ăștia ce să fure azi"

"Poezia "Sburătorul" de Ion Haș Rădulescu este un omagiu adus aviatorilor români."

(Culese de pe http://www.e-scoala.ro/divertisment/perle_bac.html)

...și de la noi

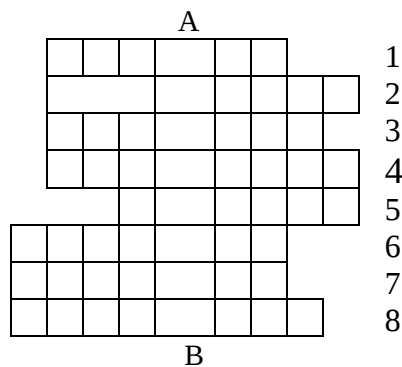
"Primul vers conține un singur vers."

" Printre piesele de teatru scrise de I.L Caragiale se numără și "Conul Leonida" și "Fata cu reacțiunea"

"Mitropolia Moldovei a fost înființată de Petru Maior."

Prof. Corina Elena Agache
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Buletin meteo...de vară

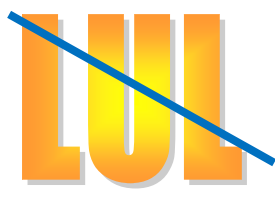

1. Mângâiere eoliană;
2. Cer azuriu;
3. Dezlănțuire eoliană;
4. Căldură mare... mon chère;
5. Duș abundent căzut din cer;
6. Vârtej eolian apărut și pe la noi;
7. Grămezi mari de vată adunate pe cer,
8. Săgeată solară.

La o dezlegare corectă a orizontalelor grilei, pe verticala AB veți atribui atributul specific anotimpului pe care îl parcurgem.

Divertisment
(Biverb: 6, 5)

Acvatică
(Monoverb: 7, 10)

Prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

1. <i>Limba și spiritualitatea poporului român. Caligrafi și miniaturişti</i> , prof. Daniela-Anişoara Ciolpan	p. 3
2. <i>Managementul clasei de elevi și combaterea eșecului școlar</i> , prof. Lucian Măciucă	p. 5
3. <i>Vulcanii noroioși</i> , prof. Constantin Teodor	p. 8
4. <i>Impresii la final de liceu</i> , Alexandra Iamandi și Mihai Gurea, cl. a XII-a F	p.10
5. <i>Ce nu trebuie să ratezi vara asta</i> , Ovidiu Dumitrache, Mădălina Ganea, clasa a IX-a E	p.11
6. <i>Nimeni, niciodată nu va ști</i> , Costinel Bălășică, cl. a IX-a F	p.13
7. <i>Invitație...la matematică</i> , Gabriel Autei, cl. a XI.a A	p.15
8. <i>Concursul de matematică aplicată „Adolf Haimovici”</i> , Gabriel Autei, cl. a XI.a A	p.17
9. <i>Impresii – olimpiada națională de matematică și sistemul școlar românesc</i> , George Laurian Sandu, cl. a X-a A	p.18
10. <i>Caracteristici esențiale ale comunicării manageriale</i> , prof. Marius Măciucă	p.20
11. <i>Aspecte geografice și juridice di Pledoaria5 “Caracteristicile Insulei Șerpilor”</i> Prof. Dănuț Săcrieru	p.22
12. <i>Rolul lecturii</i> , prof. Alexandrina Fotin	p.28
13. <i>10 răspunsuri la întrebări ciudate legate de univers</i> , prof. Dana Iulia Drusan	p.31
14. <i>Despre viața, opera și învățăturile Sfântului Nicodim Aghioritul</i> , prof. Nicoleta Stanciu	p.34
15. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.38
16. <i>”Pe aici nu se trece!”</i> , Alexandra Olteanu, Liviu Dumitrache, clasa a XI-a B	p.41
17. <i>Contribuții privind activitatea eroului martir Ștefanache Săcăluș în timpul Primului Război Mondial</i> , Maria Gabriela Corț, clasa a X-a D	p.45
18. <i>Ce a însemnat comunismul pentru familia mea</i> , Violeta Potîrniche, cl. a IX-a F	p.50
19. <i>Ridendo</i> , prof. Corina Elena Agache	p.55
20. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.56

POLIFONII

